
İçindekiler

- **Burjuva Siyasetin Yeniden Dizaynı ve Seçimler-II.....1**
- **Dünyanın Yeniden Paylaşımına - F. Demirci.....3**
- **Toplumsal ve Siyasal Gündem'den.....7**
- **Komünist Hareket ve Önümüzdeki Görevler - İsmail Dokumacı...13**
- **Burjuva Medya: “Yalancı şahitler Kahvehanesi”- Yusuf Erdem...15**
- **Türkiye Devriminin Niteliği Üzerine - Osman Koçak.....17**
- **Genç Sosyalist - GSB'nın Sözü.....21**
- **Üniversiteye Siyaset Taşımak - Erkan Bilmez.....22**
- **Gençlik ve Kürt Sorunu - I - Haşmet Suiçmez.....24**
- **Programatik Hedeflerimiz - I.....26**
- **GSB Alanlarda.....28**
- **Sendikal Örgütlenme Üzerine - Ali Gök.....29**
- **Devrimci Parti İçin Program Taslağı –III.....30**
- **34. Yıldönümünde Çorum Katliamı - Mustafa Özkan.....39**
- **İşçi ve Gençlik Konferansının Ardından - Yusuf Asil Bediroğlu...43**
- **Japon Militarizminin Yeniden Doğuşu – çeviri - Peter Symonds..45**
- **Güncel Politikalara Müdahale - Kamil Solmaz.....47**
- **Şiir – Bırakılmış - Louis Aragon.....**

Anadolu Yayıncılık adına İmtiyaz Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tahir Ozan
Aylık, Siyasi, Yaygın Türkçe Yayın
Adres: 847 Sk. No:32 Kat:2 Daire:7
Kemeraltı/Konak/İzmir
Baskı tarihi: Ağustos 2014
Basım yeri: Özdemir Matbaacılık,
Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi
Blok No: 145 Topkapı-İstanbul
Tlf. 0212 577 54 92

İletişim:

Web. www.sözveeylem.com

İzmir- 847 Sk. No:32 Kat:2 Daire:7
Kemeraltı/konak/İzmir

İstanbul-Bağlarbaşı mah. ortameydan sok.
6/1 Maltepe

Manisa-Turgutlu: Turan Mah. Kurultay Sk.
No:21 Kat:1 Turgutlu

Söz ve Eylem'de Gündem

Burjuva Siyasetin Yeniden Dizaynı-II

Söz ve Eylem, Mart 2014 sayısında –yerel seçimlerin arifesinde- “Burjuva Siyasetin Yeniden Dizaynı ve Seçimler” başlıklı yazıda, bölgede ve Türkiye’deki gelişmeleri ele almış ve özetle “AKP’nin siyasal ve toplumsal gücünün zayıflamaya başladığı, önümüzde üç seçimden oluşan seçim maratonunun, aynı zamanda siyasetin yeniden dizayn edileceği bir süreç olacağı” tespitinde bulunmuştu. Gelişmeler, Söz ve Eylem’in burjuva siyasal alana ilişkin tespitlerini de, bölgeye ilişkin değerlendirmelerimizi de doğrulamaktadır.

AKP yerel seçimlerden toplumsal gücü zayıflatarak çıktı. Gücünün en yüksek zirvesine ulaştığı 2011 seçiminin ardından, oturduğu eğik düzlemde iktidar partisinin aşağıya doğru kayışı hızlandı. 2011 seçimlerine göre oy oranı önemsenmesi gereken bir oranda (% 6,5) düştü. Ne var ki başka koşullarda seçim yenilgisi sayılabilecek bu önemli düşüşe karşın, AKP yine de bu seçimden “zafer”le çıktı. AKP’nin bu seçim başarısı temelinde iki önemli etkene bağlı olarak gerçekleşti: Birincisi, emperyalist devletler ve sermaye sınıfıyla yaşadığı sorunlara rağmen AKP bu güçler için hâlâ -şimdilik de olsa- seçeneksizlik özelliğini koruyor. İkincisi de, Erdoğan diğer seçimlerde olduğu gibi bu yerel seçimde de mağduriyet ve yoksulluğu cehaletle birleştirerek yönetme taktiğini başarıyla yürüttü. Ancak toplumu AKP yanlısı ve karşıtı olarak ikiye bölen, bu iki kesimi birbirlerine düşmanlaştıran, öte yandan da AKP’nin oyunu konsolide eden gerginlik taktiği, kendisine seçim kazandırsa da, onun toplumu yönetme olanaklarını daraltıyor, oturduğu eğik düzlemdeki kayışını daha da hızlandırıyor.

Mart yerel seçimleri, burjuva siyasetin yeniden dizaynının ipuçlarını ortaya koydu. Bu seçim

döneminde AKP, etkileri yerel seçimlerle sınırlı kalmayacak olan “küçük” sarsıntılar yaşadı. CHP ise, burjuvazinin yeni ideolojik konseptine uygun olarak AKP’nin aldığı yolu, ılımlı İslam’la Kemalizm’i birleştirerek tersten kat etti. Bu kat ediş, kendisini en net biçimde CHP-MHP işbirliğinin merkezden tabana yayılmasında gösterdi. Muhafazakârlık, burjuva siyasetin egemen baş söylemi haline geldi.

Burjuva siyasetin dizaynı, cumhurbaşkanlığı seçimi sürecinde de devam ediyor. AKP bilindik seçim taktiğini izliyor; yani yine gerginliği artırarak oy tabanını konsolide etmek için müthiş çaba harcıyor. Ayrıca torba yasalarla oy tabanını genişletmeye çalışırken, aynı zamanda başta Erdoğan olmak üzere parti yöneticilerinin etrafındaki güvenlik kalkanını da güçlendiriyor. Parti içindeki olası çıkışları, suç ortaklığı zinciri oluşturarak minimize ediyor. Paralel yapıyı hedef tahtasına koyarak “eski düşmanları” kendi etrafında birleştirmeye çalışıyor. Seçim propagandasını da -CHP’nin tersine- Mustafa Kemal’in izlediği yolu izleyerek (Samsun’dan Erzurum’a), Kemalist dozu biraz daha ön plana çıkararak sürdürüyor.

Burjuva muhalefet -yerel seçimlerde AKP’den kopya ettiği “istikrar” ve “mağduriyet” taktiği işe yaramayınca- bu kez Erdoğan’ın karşısına onun fotokopisiyle çıktı. Bu, aynı zamanda burjuva ana siyasetin muhafazakârlık başlığı altında tekleşmesidir. Seçim propagandasında ana retoriğin iftar sofrası olması da bu durumu teyit ediyor. Bu arada CHP-MHP yakınlaşması artan bir hızla sürüyor. CHP, ılımlı İslam’a doğru koştukça tavanda ve tabanda artan ölçüde MHP’lileşiyor. MHP, CHP’yi kendine çektikçe kendi varlığını da gereksiz hale getiriyor. Ne var ki CHP ikti-

dar olmak için muhafazakârlaşırken, burjuva siyasette de yeni boşluklar oluşuyor. Yıllardır dile getirilen ve bir türlü gerçekleştirilemeyen sosyal demokrat bir parti için alan açılıyor. “Sol” cenah-taki gelişmeler bu noktada anlam kazanıyor.

Sosyalist hareketin kendisini “devletin demokratikleştirilmesi”, ”cumhuriyetin kazanımlarının korunması” ile sınırlayan kesimi, dün olduğu bugün de bu söyleme sadık kalarak, ehvenişerde karar kılmayı sürdürüyor. Yerel seçime “seçim partisi” olarak giren HDP, seçim sonrası yoluna “organik parti” (ne demekse) nitelemesiyle “Türkiye partisi” kimliği iddiasıyla devam ediyor. HDP misyonunu “Türkiye partisi” olarak büyüttükçe hedeflerini de buna uygun hale getirerek küçültüyor. Örneğin, demokratik özerkliği -“Türkiye partisi” olmanın bir gereği olarak- AB yerel yönetimler şartının kabulüne indiriyor. ‘Üçüncü yol’ söylemini öne çıkartarak burjuva siyasal sistemde “sol”da oluşan boşluğa talip olduğunu ortaya koyuyor.

HDP adayının Cumhurbaşkanlığı seçiminde yarışan üç adaydan biri olması, bu partiye özel bir misyon yüklüyor. Seçimin ilk turda sonuçlanmaması halinde -ki öyle de görünüyor- HDP, kilit parti konumu kazanıyor. HDP’nin ise bu rolü “barışçı çözüm” çerçevesinde değerlendirip oynayacağından şüphe duymamak gerekiyor. HDP’nin, bu Cumhurbaşkanlığı seçiminde -yerel seçimin aksine- AKP’ye yüklenmesini de bu çerçevede ele almak gerekiyor.

Komünist Hareket ve Cumhurbaşkanlığı Seçimi:

Komünistlerin seçimlerde hangi taktiği izleyecekleri bir güç ya da güçsüzlük sorunu değil, “sınıf mücadelesinin somut durumu ve ihtiyaçları sorunu”dur. Bu, komünistlerin seçimlere yaklaşımının temel düsturudur.

Burjuva anayasaları ve seçim mevzuatları, hemen her ülkede Komünistlerin seçimlere katılmasını ve başarı göstermesini engelleyen maddelerle doludur. Türkiye’deki seçim sistemi komünistlerin cumhurbaşkanlığı seçimlerine katılmasını -biri dolaylı, öteki doğrudan- iki önemli

yasayla engelliyor. İlki, %10 barajı, komünistlerin meclise girmesi ve grup kurmasını engelliyor; ikincisi de yirmi milletvekili tarafından aday gösterme koşuluyla engel fiili ve genel bir karakter kazanıyor. Yurttaşlar, Cumhurbaşkanı seçebiliyor ama aday olamıyor. Bu yasa, görünüşte bütün yurttaşları ilgilendiriyor gibi görünse de, temelde mevcut parlamentoda temsil hakkı bulunmayan işçi ve emekçileri ilgilendiriyor. Bu haliyle yasa sadece komünistlerin aday olmasını engellemekle kalmıyor, onların kendi program ve ilkeleri temelinde bağımsız ajitasyon ve propaganda yürütme haklarını da gasp ediyor. Bu sistem fiili olarak komünistlere mevcut adayları değerlendirmek dışında bir seçenek sunmuyor.

Komünistlerin kendilerinin aday olamadığı, en önemlisi de özgürce ajitasyon ve propagandalarını yapamadıkları bir seçimde taraf olmaları elbette düşünülemez.

Burjuvazi tıpkı geçmiş seçimlerde yaptığı gibi bu seçimleri de “iki partili, iki adaylı” bir seçime indirgeyerek işçi ve emekçileri -her ikisi de kendi egemenliğini pekiştirmek anlamına gelen - “Erdoğan’dan kurtulmak” ile “Erdoğan’ı kurtarmak” ikilemine hapsediyor. Mevcut bilinç ve örgütlülük düzeyi dikkate alındığında, işçi ve emekçilerin büyük çoğunluğunun bu ikilem içerisinde kendilerine göre ehvenişer olanı seçecekleri “doğaldır.” Komünistlerin görevi ise bu “doğal” görünen sürece müdahale etmek, işçi ve emekçileri uyarmaktır.

Komünist Hareket, bir yandan bu somut durumdan hareketle işçi ve emekçileri temsil edemedikleri seçimde oy kullanmamaya; öte yandan tüm devrimcileri politik duyarlılığın arttığı bu dönemde en küçük ajitasyon ve propaganda olanağını değerlendirerek bütün bu burjuva oyunlarının içyüzünü teşhir etmeye; yığınların devrimci enerjisi ve potansiyelini düzen sınırlarına, burjuvazinin iç rekabetine hapsederek çürüten parlamentarizme, reformizme karşı uyanık olmaya, devrimci mücadeleyi sokaklarda, meydanlarda, grev alanlarında, HES direnişlerinde, fabrikalar ve maden ocaklarında yükseltmeye çağırıyor.

Bölgesel Savaşlardan Dünyanın Yeniden Paylaşımına

F. Demirci

Kapitalizm koşullarında dönemsel olarak bozulan dengenin yeniden kurulmasında sanayide bunalımdan ve siyasette savaştan başka araç yoktur.” Kapitalizmin üzerinde oturduğu bugünkü denge, II. Paylaşım Savaşının ardından kuruldu ve savaştan her (ekonomik, siyasi, askeri...) bakımdan galip çıkan ABD hegemonyasını teyit ediyordu.

Bretton Woods anlaşmalarına dayalı bu hegemonya bir yandan dünyanın yeni paylaşımını sağlıyordu; öte yandan da bu paylaşımı somut kurumlara (ekonomik, ideolojik ve askeri) bağlıyordu.

Bretton Woods’da kurulan bu hegemonik örgütlenmenin ideolojik ayağını anti-komünizm ve anti-Sovyetizm oluşturmaktaydı.. ABD kendi hegemonyasının kabulü karşılığında kapitalist dünyayı komünizme karşı koruma görevini üstleniyordu. Ekonomik ayağını IMF, Dünya Bankası ve GATT (Gümrük Tarifeleri ve Ticaret Genel Anlaşması – GATT sonradan Dünya Ticaret Örgütü olarak değişti). Askeri – siyasi ayağını ise NATO oluşturdu.

Bretton Woods’da oluşturulan bu yeni dengede ilk çatlak 1960’lı yılların ortasında ortaya çıktı. Fransa, Afrika’daki eski sömürgeleri üzerindeki denetimini ABD’ye kaptırmasına, F. Almanya ile birlikte AET’yi (Avrupa Ekonomik Topluluğu) kurarak karşılık verdi. Bununla da

kalmayıp, NATO’nun askeri kanadından ayrıldı.

Dengenin esas bozulması ise 70’li yılların başında gerçekleşti. ABD ekonomisi krize girdi. Dolar, altın karşılığı özelliğini kaybetti. ABD’nin dünya sanayi üretimi ve ticaretindeki payı 1950’li yıllarla karşılaştırıldığında yarı yarıya düştü. ABD, tarihinde ilk kez borç veren ülke olmaktan çıkarak, borç alan ülke oldu. ABD’nin ekonomik olarak bu gerilemesine karşın kapitalist dünyada iki ülke (Japonya ve Federal Almanya) çöküntüden, toparlanarak yükselişe geçti. Uluslararası alanda dolar bölgesinin yanında, yen ve Mark bölgesi oluştu.

1980’li Yılların sonunda hegemonyanın üzerinde yükseldiği ikinci ayak da Sovyetler Birliği’nin dağılmasıyla çöktü. Böylece anti-komünizm ve anti-Sovyetizm, emperyalist devletler arası çelişkileri minimalize eden tutkal olma özelliğini kaybetti. Sovyetler Birliği’nin çöküşü, zaten bozulmaya yüz tutmuş dengelerin bir anda altüst olmasına yol açtı. Sovyetler Birliği’nin çöküşü kapitalizm için sadece devlet biçiminde örgütlenmiş düşmanın ortadan kalkması anlamına gelmiyordu; bu, aynı zamanda Doğu Avrupa’da, Balkanlar’da, Kafkasya’da, Afrika ve Ortadoğu’da yeni paylaşım alanlarının ortaya çıkması demektir.

Kapitalizm koşullarında devletler arasındaki ilişkilerin belirleyici ilkesi, “güç”tür ve karşılıklı bağımlılığı değil, güçsüzün güçlüye bağımlılığı-

nı içerir. Paylaşımı belirleyen güç dengesindeki her değişim zorunlu olarak yeniden paylaşımı gündeme getirir.

Değişen güç dengeleri altında yeniden paylaşım ilk olarak Doğu Avrupa ve Baltık Ülkelerinin paylaşımıyla başladı. Macaristan, Çekoslovakya (ikiye ayrılarak), Romanya, Polonya, Litvanya, Estonya, Letonya nispeten sorunsuz biçimde eski sömürgecilerinin denetimine girdi. Paylaşımın en büyük payı, doğal olarak Avrupa'nın en güçlü ve en iyi örgütlenmiş emperyalist devleti Almanya aldı. Almanya'nın Avrupa'daki denetim alanı, Hitler dönemindeki denetim alanının ötesine taşıdı. Paylaşım, eski ve yeni emperyalist devletlerin (Rusya, ABD ve AB) "hayatı" çıkarlarının çatışma alanlarında – Gürcistan, Azerbaycan, Ermenistan, Ukrayna vb.- daha sert biçimlere büründü. Yugoslavya ve Arnavutluk'ta en şiddetli hali aldı. Her iki ülke, halklar birbirine kırdırılarak atomize edildi. Doğu Avrupa ve Balkanların paylaşımı, Avrupa haritası yeniden çizilerek neredeyse bir on yıl sürdü. Paylaşım geride yeni paylaşımın tohumları ekilerek (bu bölgede, özellikle Balkanlar'dan birbiriyle ihtilafı olmayan nerdeyse tek bir devlet bile yoktur), şimdilik kaydıyla sonuçlandırıldı.

Afrika ve Ortadoğu'da paylaşım emperyalist devletler arasında cepheleşmelere yol açarak sürdü, sürüyor. Hedef, Çin'in Afrika'ya sızmasının engellenmesi ve Rusya'nın Akdeniz'de Sovyetler'den devraldığı pozisyonun zayıflatılması, ortadan kaldırılması olduğunda, bütün eski emperyalist devletler ABD öncülüğünde birlik halinde davranmayı sürdürdüler. Ama sıra paylaşımın pay almaya geldiğinde ABD, İngiltere ve Fransa arasında ön kapma savaşı, kendini açıkça ortaya koydu. ABD ve İngiltere Ortadoğu'da paylaşım üstünlüğünü elinde tutarken, Fransa, Afrika'daki eski sömürgelerinde konumunu güçlendirdi.

Suriye: Emperyalist Paylaşımında Yeni Evre

Suriye müdahalesi ve bu müdahalenin izlediği seyir paylaşım savaşının yeni bir evreye girdiğini gösteriyor. Suriye müdahalesi öncesi

Afrika ve Ortadoğu'da (Afganistan, Irak, Libya) sürdürülen emperyalist müdahalelerin belirgin özelliği ABD askeri üstünlüğü altında karşı cephe olmaksızın tek cepheli müdahaleler olmaldıydı. Suriye'de savaşın bu seyri Rusya ve Çin'in karşı cepheyi oluşturmasıyla değişti Pasifik ve Kafkaslar'da kararlılıkla sürdürülen Rusya-Çin işbirliği Akdeniz'de de aynı kararlılıkla sürdürüldü. Başlangıçta Suriye'ye Libya'ya yapıldığı gibi müdahale edileceğini açıklamalarına rağmen ABD ve İngiltere Rusya ve Çin'in kararlı duruşu karşısında geri adım atmak zorunda kaldılar. Bu ABD ile Rusya'nın Sovyetler Birliği'nin yıkılmasından buyana savaş ihtimaliyle ikinci kez karşı karşıya gelmeleri idi. İlki Gürcistan'da gerçekleşti. Rusya'nın burnunun dibindeki bu karşı karşıya geliş, Osetya'nın Gürcistan'dan koparılmasıyla sonuçlandı. Suriye'de ise ABD ilk kez başka bir emperyalist odağın karşısında gerilemekteydi. Böylece hegemonyanın son sağlam ayağı sayılan askeri üstünlük de önemli bir darbe almış oldu.

ABD Suriye'de Atmak zorunda kaldığı bu geri adımı, Rusya'nın burnunun dibine sokularak karşıladı. Daha önce ABD'nin aktif desteğiyle "Bağımsız Devletler Topluluğu"ndan koparılan Ukrayna, bu kez savaşın Rusya topraklarına taşınmasının aracı oldu. Bu gelişme bizi paylaşım savaşının yeniden başladığı yere Avrupa'ya geri döndürüyor.

Ukrayna'da bugün yaşanmakta olanların tarihsel arka planı başlı başına bir yazı konusudur. Ama yine de Ukrayna sorununun emperyalist paylaşım savaşının bu yeni evresindeki önemini anlayabilmek için bu tarihi arka plana değinmemiz gerekiyor. Özetin özeti: Ukrayna 10. yy kurulan Kiev Knezliği'nin (Ukraynalıların kendilerini Rusya'nın kurucusu olarak görmeleri bu knezliğe dayanır.) yıkılmasından sonra çeşitli devletlerin yağma ve istilalarına uğradı. Bu yağma ve istilalar sürecinde Ukrayna'nın etnik, dinsel ve mezhepsel yapısı da çeşitlendi. Ukrayna'nın doğu Slav kültüründen uzaklaşması, 16 yy'da Ukrayna topraklarının büyük bir bölümünün Lehistan-Litvanya birliğine katılma-

sıyla başlar. Ukrayna, Protestanlığı terk ederek Katolikliği seçer, Leh ve Avrupa kültürünün etki alanı içine girer.18 yy'da Çarlık Rusya'sının egemenliğine tabi olur. Bu egemenlik altında, büyük Rus şovenizminin de etkisiyle kültürel farklılaşma düşmanlığa dönüşür. Ukrayna,1917 Ekim Devrimi'nden sonra Almanya'nın desteğiyle bağımsızlığını ilan ederek kapitalizme yöneldi. Kızıl ordunu müdahalesiyle1919'da Sovyetler Birliği'ne katıldı. Sovyetler Birliği'ni oluşturan cumhuriyetler arasında ayrıcalıklı bir konuma sahip olsa da Ruslara karşı milliyetçi yaklaşımlarını hep korudu. Ukrayna'ya tanınan ayrıcalıklardan biri de Kuruşçev döneminde Kırımın Rusya Sovyet Federasyonu'ndan alınıp Ukrayna'ya bağlanmasıdır. Bugün bu milliyetçi ve şoven yaklaşımlar, Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra emperyalist devletlerin kışkırtmalarıyla büyüyerek nüfusun önemli bir kısmını oluşturan Ruslara ve daha küçük etnik gruplara karşı tam bir soykırıma dönüşmüş durumda. Bu kısa belirlemelerin ışığında tekrar konuya dönersek; Ukrayna'yı konumuz açısından önemli kılan, onun stratejik konumudur. Ukrayna, ekonomik bakımdan önemli zenginliklere (madenler, tarıma elverişli geniş araziler) sahiptir; üstelik sanayinin ve madenlerin büyük bir kısmı Rus nüfusun yoğun olarak yaşadığı bölgelerde bulunmaktadır. Askeri açıdan da Ukrayna Polonya ve Baltık ülkeleriyle birlikte Rusya'nın önünün kesileceği ileri bir karakol olma özelliğine sahiptir. Ukrayna bu stratejik özellikleriyle İki emperyalist kamp arasında doğrudan bir savaş potansiyelini barındırıyor. Ukrayna'nın Ortadoğu'yu aratmayan etnik ve dinsel yapısı ve güçlü gerici-şoven eğilim dikkate alındığında potansiyel olanın fiili olana dönüşmesinin hiç de zor olmadığını görüyoruz. Üstelik bu bölgede Ukrayna tek de değil; etnik, dinsel farklılıkları ve devletlerarası halledilmemiş sınır sorunlarıyla bölge tutuştuğunda dünyayı da kavuracak bir barut fiçisinden faksızdır. Bütün bunlara bakarak 'artık Avrupa'da bir savaş çıkmaz' sözünü gönül rahatlığıyla söyleyebilmenin olanağı yoktur.

Emperyalist savaşın adım adım mayalanmak-

ta olduğu bir başka bölge de Pasifik bölgesidir. Söz ve Eylem, bu bölgedeki gelişmeleri izleyerek düzenli olarak okurlarına iletiyor. Okurlarımız bu sayımızda da bu bölgedeki gelişmelerle ilgili bir çeviri yazısı bulacaklar. Gelişmeler uzun bir dönemden beri Çin'in, ABD ve Japonya tarafından kuşatılmaya çalışıldığını gösteriyor. Bu durum Çin Rusya ittifakını güçlendirirken savaş olasılığını da büyütüyor.

Ortadoğu: Kaostan Düzene

Türkiye Balkanların paylaşımına, kendine biçilen Müslüman kimlikli sınırlı rolle dahil oldu. Sıra Kuzey Afrika ve Ortadoğu'nun paylaşımına geldiğinde Türkiye'ye biçilen rol de arttı. Yine bu dönemde Tunus'ta başlayıp Yemen ve Mısır'a sıçrayan ve Müslüman Kardeşler'i iktidara taşıyan gelişmeler, Türk burjuvazisinin küllenmiş emperyal hayallerini alevlendirdi. Türkiye, Libya müdahalesine bu hayallerle katıldı. NATO'nun operasyonel merkezi, bu müdahale sırasında Türkiye'ye taşındı. ABD, Türkiye'de yeni üst ve merkezler kurdu. Bütün bu hazırlığın Suriye için olduğu daha sonra anlaşıldı. Suriye müdahalesi, Türkiye için emperyal hayallerden daha fazlasını ifade ediyordu. Türkiye bu müdahaleyi aynı zamanda Kürt halkına karşı yeni bir soykırıma dönüştürmenin hesabındaydı. Suriye müdahalesinde kraldan fazla kralcı kesilmesinin altındaki temel saik buydu.

Ancak Tunus'ta canlanan, Mısır'da alevlenen ve Suriye'de gerçekleşebilecek gibi görünen emperyal hayaller yine Mısır'dan başlayan süreçle domino taşı misali bir anda yıkıldı. Türkiye, Mısır'dan sonra Libya'dan da kovuldu. Suriye'ye doğrudan müdahalenin Emperyalist güç dengelerine takılması hayallerin sonu oldu. Türkiye, müdahaleyi şimdilik olanaksız kılan ABD ve Rusya arasındaki güç dengesini aşabilmek için her şeyi "yüzüne gözüne" bulaştırırsa da elinden gelenden de fazlasını yaptı. Katar ve Suudi Arabistan'ın parası ve Türkiye'nin silah, cephane, üs, eğitim, kadro ve militan desteğiyle büyük ölçüde Suriye dışından katılımlarla Suriye silahlı muhalefeti örgütlendi. Muhalefetin İslamî kanadı (El-Nusra, İŞİD v.b.) bizzat Türkiye ta-

rafından yönetildi, yönetiliyor. Silahlı gruplarla sonuç alınamayacağı belli olunca, Türkiye zincirleme provokasyonlarla (casusluk faaliyetleri, Cilvegözü, Reyhanlı bombalamaları, salin gazı girişimleri, cephane taşıyan tırlar vb.) doğrudan müdahaleyi bir oldu bitti haline getirmek için çabaladı. Bu faaliyetlerden bir sonuç alamadığı gibi hem uluslararası alanda itibarını kaybetti, hem de “stratejik müttefiki” ABD ile sorunlu hale geldi.

Provokasyonların güç dengesini aşmaya yetmediği koşullarda Suriye’de Esad’ın kalıcılığı giderek güçlendi. Irak’ta ise bütün olumsuzluklara rağmen Şii yönetim, seçimlerden güçlenerek çıkarak Irak’ın birliği ve geleceğinde belirleyici bir faktör haline geldi. ABD’nin bölgedeki hedefi, -bölgenin tümünde öngördüğü değişiklikleri yaptıktan sonra- kendi düzenini dikte ettirmekti. Ancak Irak, Suriye ve Libya’nın askeri gücü yok edilerek İsrail önemli ölçüde rahatlatılsa da, Suriye ve Iraktaki gelişmeler buna olanak vermedi. Bu yeni durum ABD açısından Irak’a geçici de olsa erken bir düzen vermeyi zorunlu hale getirdi. Bu zorunluluk, bölgede yeni bir ittifak ve yeni bir müdahalenin de temeli oldu. ABD, Türkiye, İsrail ve Barzani’yi bir araya getiren bu zorunluluk oldu. IŞİD, bu ittifakın özellikle Türkiye tarafından organize edilen ve yönetilen korkunç yüzüdür. Musul konsolosluk baskını ve hükümet yetkililerinin deyimiyle konsolosluk görevlilerinin “alikonulması” tümüyle anlaşılmalı ve Türk devleti ile IŞİD arasındaki ilişkiyi örtmeye yöneliktir. IŞİD’in bu ittifaktaki görevi korku, panik üretmek, etnik ve mezhepsel soykırımlarla alanı temizlemektir. IŞİD’in arkasındaki asıl olgu Sünni aşiretler ve Baas Partisi unsurlarıdır (ki bu aşiretlerin en büyüklerinden birinin lideri idam hükümlüsü olarak Türkiye’de yaşayan Haşimi’dir.) .

ABD önderliğindeki ittifakın hedefi; Suriye’de Esad’ın, Irak’ta Şii iktidarın güçlenmesi ve Irak’ın bütünlüğünü sağlama ihtimalinin ortadan kaldırılması, öngörüldü gibi üç devlete bölünmesinin gerçekleştirilmesidir. IŞİD’in Musul’u , Barzani’nin de Kerkük’ü almasıyla

bu hedef büyük ölçüde gerçekleşti. Böylece kurulacak devletlerin muhtemel sınırları belirlendiği gibi ülkenin temel yeraltı zenginliği olan petrolün bölüşümü de bir sonuca bağlanmış oldu.

IŞİD’in oluşumu ve güçlendirilmesinde, gerek kadro, gerek lojistik ve üs olarak belirleyici bir rol üstlenen Türkiye’nin bu ittifaktan biri ekonomik, öteki siyasi iki önemli beklentisi var: Ekonomik beklenti, Batı Kürdistanı da içine alarak oluşturulacak Sünni devlet ve Barzani Kürdistan’ıyla ekonomik entegrasyonun sağlanması; siyasi olarak da PKK ve PYD’nin tasfiyesidir. IŞİD’in Musul’u işgalinin ardından ele geçirdiği ağır silahlar ve bütün olanaklarını seferber ederek batı Kürdistan’daki Kürt kantonlarına yönelmesi ve bu kantonların güneyden IŞİD, kuzeyden Türkiye tarafından kuşatılması, tasfiye hedefinin ilk bölümünün uygulamaya konulduğunu gösteriyor. PKK ve PYD’ye yönelik tasfiye hareketi Suriye’de silahlı, Türkiye’de “çözüm “ adı altında şimdilik silahsız ve esas olarak ideolojik içerikli ve eşgüdümlü olarak yürütülüyor. İsrail bu sürece -fırsat bu fırsat- Gazze’de işgal hareketini başlatarak katıldı. Gazze’nin savunma gücünü ortadan kaldırarak, İran ve Hizbullah dışında bütün düşmanlarının askeri kapasitesini tehlike sınırının altına indirdi.

Dünyanın bu üç kritik bölgesindeki gelişmeler yeni bir emperyalist paylaşım savaşının hiç de uzağında olmadığını gösteriyor. Bütün bu gelişmeleri vicdan ve ahlak ölçütleriyle ele alıp hâlâ genel bir savaşın çıkamayacağını iddia etmek, kapitalizmi anlamamaktan öteye onu aklamaya çalışmak, gelecek kıyıma zemin hazırlamaktır. “Kapitalizm koşullarında dönemsel olarak bozulan dengenin yeniden kurulmasında; sanayide bunalımdan, siyasette ise savaştan başka araç yoktur.” Bütün bunlara, dünyada hızla artan silahlanma yarışları eklendiğinde ilan edilmemiş bir savaştan ilan edilecek bir savaşa doğru yol alındığı söylemek, hiç de abartma sayılamaz. Savaşı önleyecek tek güç ise, kapitalizme başkaldıran, devrim yürüyüşünde ulusal ve enternasyonalist birliğini pekiştirip büyüten tüm işçi ve emekçilerdir.

Toplumsal ve Siyasal Gündem'den

— Düzenleyenler: Yusuf Erdem - Mustafa Kalyoncu – Ferda Kar Şimdi Eylem Zamanı

Sermayenin İşçi sınıfı ve emekçiler üzerindeki ideolojik ve ekonomik baskıları, her gün yeni bir tarz ve biçimle artarak devam ediyor. Güvencesiz çalışma koşulları, taşeronlaştırma ve her gün işten atılma korkusuyla yüz yüze kalmak, sınıf partisinden yoksun olan işçi sınıfını, kendiliğinden gelişen eylemlere yöneltiyor. Sermayeye mücadelede ekonomik mücadele araçları, sendi-

kaların sermayenin denetimi altına girmesiyle işçi sınıfı tüm örgütlerinden yoksun bırakılmış durumda. Bugün işçi sınıfına önderlik edecek olan tek şey, tarihsel sınıf mücadelesi deneyimleridir. Şimdi işçiler bu perspektifle alanlara, meydanlara eyleme çıkıyor.

Kütahya'nın Seyitömer ilçesinde maden işçileri devletle karşı karşıya. Bir süre önce özelleştirilen Seyitömer Linyit İşletmesi'nde sürekli işten çıkarmalara karşı, işçi eylemleri devam ediyor. 10 Haziran'da 18 işçinin geri

alınması için fabrika önünde oturma eylemi başlatan işçiler eylemlerini Temmuz ayı başına kadar devam ettirdiler. 10 Haziran'dan beri işbaşı yapmayan 576 işçinin, işverenin pervasız tutumu ve bu tutuma verilen devlet desteği ile işi durdurdukları, işyerini zarara uğrattıkları gerekçesiyle iş akitleri feshedildi.

Sermayeyi bu tür rahat davranmaya iten sebepler ortadadır. İşsizlik sermayenin yedek işgücü durumundadır. İşçi sınıfına darbe yine kendi sınıfından gelmektedir. Greif işgalinde de benzer durumlar yaşandı. Greif Hadımköy fabrikasında üretim sırasında fabrika işgali yapılırken, Dudullu Greif fabrikasında işçiler üretime devam ederek, Hadımköy fabrikasındaki eyleme en büyük darbeyi vurmuş, işveren rahatlıkla Hadımköy fabrikasını kapatma kararı almıştı. Şimdi Seyitömer Linyit İşletmeleri'nde işe girecek işçi arkadaşlar şunu düşünelim: İşçiler arasında rekabet, sermayeye yarayan, işçi sınıfını bölen bir durumdur. Sınıf çıkarları aynı ise, amaçların da aynı olması zorunluluktur.

Diğer bir özelleştirmeye karşı direnişi Ocak ayından beri sürdüren Yatağan Termik Santrali işçileri eylemlerine devam ediyor. Özelleştirmeye ve taşeronlaştırmaya karşı Ankara'da direnişte olan Yatağan işçileri kendilerini Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'nın kapısına zincirlediler. "Soma'nın hesabı sorulsun, Özelleştirmeler son bulsun, Taşeron sistemi kaldırıl-

sın" yazılı dövizler taşıyan işçiler, polisin gazlı müdahalesi sonucu gözaltına alındılar.

Haziran ayı ortalarında 4 bin işçinin katılımı ile bir günlük iş bırakma eylemi yapan işçiler, termik santral ihalesinin rekabet kurulu tarafından onaylanmasının ardından AKP Yatağan ilçe merkezi önüne giderek, basın açıklaması yaptılar.

"Şalter inecek bu iş bitecek." sloganları atan işçiler, bütün uyarılara rağmen, Başbakan'ın devri onaylaması halinde alıcı firmaları santrallere sokmayacaklarını haykırdılar.

"Zafer, Savaşan İşçinin olacak."

20 Haziran'da 6 bine yakın cam işçisi, örgütlü oldukları Kristal-İş'in yürüttüğü toplu-iş sözleşmelerinin olumsuz sonuçlanmasıyla greve çıktılar. Sendikanın ücretlerde % 23,12 artış talebi Şişecam tarafından % 11,79'la karşılık buldu. Cam fabrikalarında ücret ortalamalarının yıldan yıla gerilediğini ifade eden sendika yetkilileri, son iki yıl içinde bu oranın %13'lerde olduğunu, ücret artışı ta-

leplerinin yanında iş güvencesinin sağlanması ve kazanılmış hakların korunması konusunda Şişecam'la anlaşamadıklarını belirtiyorlar.

Büyük bir coşkuyla başlayan son yılların en kitlesel grevini, Bakanlar Kurulu, "Genel sağlığı ve milli güvenliği bozucu nitelikte" gördüğü için 60 gün erteledi. Erteleme kararının ardından işçiler, Mersin, Eskişehir ve Gebze'de ertelemeyi protesto eylemi gerçekleştirdiler. Sermayenin devleti açısından baktığımızda evet bu grev mutlaka ertelenmeliydi. Çünkü;

- Cumhurbaşkanlığı seçimi öncesi böyle bir kitlesel grev, burjuva demokrasisine gölge düşürür nitelikte.

- Gezi başkaldırısından sonra bir çok ili kapsayacak bu grev, fitili ateşleyebilecek bir eylem olarak görüldü.

- Soma katliamının ardından olması, burjuvazinin devletini tedirgin eden diğer bir sebep oldu. Devletin sebepleri saymakla bitmez.

İşçi sınıfı açısından bakıldığında ise, bazı şeylerin sınıf açısından artık net olarak görülmesi gereğidir. Sermayenin yasalarına bağlı kalarak, sermayeye karşı ekonomik mücadelenin lafta kaldığı görülmelidir. Bu yasaları dikkate alıp böylesi kitlesel greve çıkan işçileri "patron izin vermedi" anlayışıyla tekrar fabrikalara sokan sendika anlayışından artık kurtulunmalıdır.

"İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır." şiarını yaşamın pratiğine sokma zamanıdır.

Soma İşçisi Ankara'da

İki ay önce, kayıtlara göre 301 işçinin öldüğü, kitlesel bir iş cinayetinin yaşandığı Soma madeninde çalışan işçiler, kazardan sonra verilen sözlerin akıbetini öğrenmek için Ankara'ya yürüdüler.

Disk Genel İş Binası önünde toplanan , Dev- Maden Sen üyesi işçiler "Madencinin fitratı ölüm olamaz, Katiller işçilere hesap verecek" sloganları atarak meclise yürüdüler. Meclis önünde yapılan basın açıklamasının ar-

dından işçiler taleplerini meclise ilettiler. İşçiler sendikaların da yardımıyla yeni vaatler ve elleri boş olarak geri gönderildi.

Aslında Başbakanın kazadan hemen sonra ağzından çıkan ilk söz “ Bu işin fitratında var” işçiye bir mesaj niteliğindedir. Yani taşeron sistemiyle çalışacaksın, güvencesiz çalışacaksın, ses çıkarmadan 8 saatten fazla çalışacaksın, gerekirse de öleceksin.

Burjuva devletin ve onun bekçisi AKP iktidarının işçilere dayattığı fiili durum budur. Verilen sözler yalandır. İşçinin can güvenliğini, daha fazla kar uğruna hiçe sayan devlet, ölen işçinin ailesini nasıl koruyacak.

Bu sözler her katliamdan, her iş cinayetinden sonra verilen sözlerdir. Bu devletin fitratında var. Bu durumu değiştirecek olan işçilerdir. Ya Madenci kalıp, Fitratı kabul edecekler, Ya devrimcileşecek madenleri geri alacaklar.

Dünyadan

Kapitalizm insanlara –şimdilik- sadece nefes aldıkları havayı ücretsiz verip, yaşanan krizle birlikte her şeyden para almaya veya zamlarla işçi ve emekçileri açlık noktasına getirmeye çalışıyor. Sermayenin payandası durumuna gelen işçi sendikaları ve muhalefet partileri, hedef saptırarak kitlelerin sisteme karşı gelecek eylemlerinin önünü kesmek için sorunu bir hükümet sorununa indiriyorlar.

Arjantin

Arjantin’de su ve gaz faturalarındaki sübvansiyonların kaldırılması ve emlak vergilerindeki yeni düzenlemeler, sendikaların bir günlük grev kararı ile sonuçlandı. Genel grev kararına toplu taşıma işçilerinin de katılımıyla ülkede hayat durdu. Bazı sendikaların greve destek vermemesine rağmen, sosyalist partilerin önderliğinde bir çok yerde barikatların kurulduğu söyleniyor.

Hükümetin, öğretmenlerin bir aylık greviden sonra maaşlarına yaptığı %31’lik artış işçiler ve emekçiler için örnek teşkil ediyor. Metalurji ve inşaat sektörlerinde çalışanların maaşlarına %26’lık zam yapan iktidar, şimdi bu maaş zamlarını çeşitli fatura zamlarıyla geri almaya çalışıyor.

Brezilya

Brezilya’da başlayan Dünya Kupası’nı seyretmek için Brezilya’ya giden 3.5 milyar turist, grev ve protestolarla karşılaştılar. Rio de Janeiro’da havalimanı ve Sao Paulo belediye otobüs şoförlerinin grevi, ulaşımı durdurdu. Üç ayrı havalimanında grev nedeniyle birçok uçak seferi iptal edildi. Kupaya harcanan paraların eğitime, sağlığa ve barınma harcamalarına aktarılmasını isteyen halk, belediye otobüslerini ateşe vererek tüm harcamaları protesto ettiler. Brezilya burjuvazi gelecek turistlerden sermayeleri oranında para kazanmayı hedeflerken, yoksul halka be-

denleriyle para kazanmalarını dayatıyor.

Brezilya’da 18 yaşın altında birçok çocuğun küçük yaşlarda fuhuşa sürüklendiği biliniyor. Polis kayıtlarına göre 250 bin çocuğun fuhuş batağına saplanmış olduğu belirtiliyor. Oteller, taksiler, devlet daireleri, polis, halka hizmet veren kurumların, fuhuş ağının aktörleri olduğu iddia ediliyor. Eğitim olanağı bulunmayan, barınma olanağından yoksun olan gençler, bu batağın içine itiliyor.

Dünya televizyonları görsel bir futbol şovu izlerken, Brezilya’da yoksul halk, kapitalizmin dayattığı her türden sömürünün batağında sürekli gol yiyor. Unutmayalım.

Güney Afrika

Güney Afrika’da 2012 yılında maden işçilerinin grevine polisin saldırısı sonucu 35 madencinin ölümü, sınıfsal kalkışmanın ateşleyici fitili oldu. Güney Afrika’da gelişen sınıf mücadelesi “ Rüzgar mum ışığını söndürür ama ateşi körükler.” sözüne denk bir seyir izliyor. İşçilerin, vardiya

sürelerinde radikal değişiklikler, daha iyi barınma hakkı, daha fazla özlük hakları ve en düşük madenci ücretinin 1200 dolar olması talebiyle 23 Ocak’ta başlattıkları grev, Güney Afrika’nın bugüne kadar yaşadığı en uzun süreli grev oldu. Impala, Anglo American ve Lonmin yönetimlerinin Maden ve İnşaat İşçileri Sendikası ile yaptıkları görüşmelerin işçiler adına olumlu sonuçlanmasıyla 70 bin işçi, gıda maddelerine muhtaç, parasız ve sefalet içinde geçirdikleri 150 günün ardından, eylemlerini kazanımla bitirdiler.

Maden ve İnşaat İşçileri Sendikası Lideri Joseph Mathunjwa, taleplerin üç şirket tarafından kabul gördüğünü, grevin resmen sona erdiğini duyurmasıyla, işçiler beş aylık direnişlerinin, haklı mücadelelerinin zaferini yaşadılar.

İşçiler “Hiç kolay değildi. Bazı cüceler dağdı. Fakat ne için savaştığımızı biliyorduk ve inancımız tamdı. Bu mücadeleyi verdik ve kazandık.” dediler.

Artık Güney Afrika’da bulunan Platin tekel-leri, Güney Afrika işçi sınıfıyla tanışmış oldu. “Bu daha başlangıç, mücadeleye devam” sloganıyla Güney Afrikalı işçilerin bu onurlu mücadelesini selamlıyoruz.

220 bin metal işçisi grevde

Güney Afrika Cumhuriyeti’nde, Ulusal Güney Afrika Metal İşçileri Sendikası’na (NUMSA) bağlı 220 bin metal işçisinin başlattığı grev büyüyerek ve etkinleşerek sürüyor.

Güney Afrika tarihinin en büyük metal grevi belirleyici bir aşamaya girmiş bulunuyor. 22 Temmuz günü işverenler birliği ile NUMSA sendikasının temsilcileri TİS müzakeresi için yeniden biraraya geldiler.

Üç hafta önce, 220 bin metal işçisinin katılımıyla başlayan grev, irili ufaklı 12 bin kapitalist işletmeyi etkiledi. Grev özellikle uluslararası tekel-lerde etkili oldu. Nissan Pretoria yakınlarındaki Rosslyn tesisi daha fazla dayanamayarak bu hafta kapatmak zorunda kaldı.

Daha önce, Toyota, Ford ve General Motors da üretimlerini durdurmuşlardı. BMW ise üretimini yüzde yetmiş oranında düşürerek sürdürmeye çalışıyor.

Grevde üçüncü haftayı geride bırakan metal işçileri, mücadele etmenin ve sınıfsal birleşmenin verdiği özgüvenle müzakere öncesinde taleplerini tekrar vurgulayarak, taleplerinin arkasında duracaklarını açıkladılar. Metal işçileri ücretlerine yüzde 12 ila 15 ücret artışı yapılmasını, genç işçilerin süresiz işe alınmasını, taşeron işçiliğe son verilmesini ve madencilere verildiği gibi metal iş dalında çalışanlara da yaşam ödeneği olarak 68 avro verilmesini istiyorlar.

Grevin başlangıcında yapılan gözaltı ve tutuklamalara işçiler boyun eğmediler. “Grev Güney Afrika ekonomisine zarar veriyor, yabancı yatırımcıları kaçırıyor” demagogilerine de prim vermeyen işçiler burjuva argümanlara dayalı saldırıları da boşa çıkardılar. Kapitalist işverenler birliğinin önümüzdeki üç yıl için önerdiği yüzde on ücret artışı önerisini de bu özgüvenle reddettiler.

Avustralya

Avustralya’da Başbakan Tony Abbott’un kemer sıkma bütçesi protesto edildi. Ülke çapındaki protestolara yaklaşık 20.000 kişi katıldı.

Sydney’in iş merkezinde 15.000 kişinin katıldığı miting yapıldı. Mitingde sağlık ve sosyal yardımlarda yapılan ve yapılacak kesintiler, sığınmacıların tedavisi, engellilerin bakım hiz-

metleri, eğitim kesintilerinde yapılan değişiklikler ve emeklilik yaşının yüksek olması v.b. protesto edildi.

Güvenlik güçleri, benzer protestolardakinin aksine, göstericilere saldırmayınca miting olaysız sona erdi.

Aralarında çeşitli sendikaların temsilcilerinin yanı sıra öğretmenler, itfaiyeciler ve hemşirelerin de bulunduğu 20.000 kişinin katıldığı diğer bir miting de Melbourne’da yapıldı.

Ayrıca Avustralya’nın birçok kentinde, Adelai’de, Perth’de, Brisbane ve Canberra’da da protesto yürüyüşleri yapıldı.

Anti-Kapitalist Müslümanlardan Sonra Papa da Anti-Kapitalist oldu!

Papa Francis küresel ekonominin çökmeye yakın olduğunu iddia etti ve gençler arasındaki işsizlik oranlarını bir ‘vahşet’ olarak tanımladı.

İspanyol Gazetesi La Vanguardia’nın Vatikan muhabirine verdiği röportajda Papa Francis, açgözlülükten kaynaklanan bir ‘israf kültürü’ ve gençler arasındaki işsizlik ‘vahşeti’ nedeniyle ekonominin çökmeye yakın olduğu uyarısında bulundu ve küresel ekonomik sisteme karşı sert bir saldırı yöneltti.

Ruhani lider, verdiği röportajda şunları söy-

ledi:

“Dünyamız artık daha fazlasını kaldıramıyor. Küresel ekonomik sistem daha fazlasını kaldıramaz.

“Biz, artık dayanacak gücü kalmayan bir ekonomik sistemi korumak için bütün bir kuşağı feda ediyoruz – öyle bir sistem ki, büyük imparatorlukların her zaman yapmış oldukları gibi, varlığını sürdürmek için savaş yapmak zorundadır.

“Fakat Üçüncü Dünya Savaşı’ni başlatamadığımız için, bölgesel savaşlar yürütüyoruz. diye ekledi.” Ve bu ne anlama geliyor? Yani, silah üretip, satıyoruz. Ve bununla, paraya tapan ekonomilerin – insanları paraya kurban eden büyük dünya ekonomilerinin bilançoları aklamıyor.

Ekonomi daha fazlasına sahip olma hırsı ile hareket etmekte ve paradoksal olarak bir israf kültürünü beslemektedir.

Paraya tapma üzerine kurulmuş ve gittikçe artan eşitsizlik ve gençler arasında bu oranda işsizliğin olduğu bir ekonomi yaşayamaz.”

Papa, özellikle ILO (Uluslararası Çalışma Örgütü) raporuna göre geçen yıl 13.1’e ulaşan genç işsizliği konusundaki ‘endişe verici’ istatistiklerden duyduğu kaygıyı da dile getirdi.

Anlaşılan Papa da anti- kapitalist dincilik kervanına katıldı. Ne diyelim; “söyleyene değil, söyletene bak.”

Ukrayna*

Ukrayna Adalet Bakanlığı Komünist Partisini yasaklamak için harekete geçti.

Ukrayna Adalet Bakanlığı, yaptığı açıklamada ülkenin Komünist Partisinin yasaklanması için Kiev Bölge İdare Mahkemesi’ne başvurduğunu bildirdi.

Başvuruda ileri sürülen suçlamalar; doğu Ukrayna’da bölücülere destek, Rusya’nın Kırım’ı ilhakı için destek ve Ukrayna’nın toprak bütünlüğü ve anayasal düzeninin değiştirilmesi için çağrıda bulunma v.b. dir.

Mayıs ayı başında, Petro Poroshenko’dan önce cumhurbaşkanı vekili olarak görev yapan Oleksandr Turchynov, “ terörist ve ayrılıkçı faaliyetlere suç ortaklığı” nedeniyle Komünist Partisinin yasaklanması olasılığını ifade etmiş-

ti. Turchynov ayrıca Ukrayna Komünist Partisi lideri Petro Symonenko’yu “Rus propagandasını” yaymakla suçlamıştı.

Ukrayna Komünist Parti Sovyetler Birliği’nin çökmesinin ardından 1991 yılında yasaklanmış, ancak iki yıl sonra yeniden kurulmuştu. Şubat ayında sokak protestoları sonucunda devrilen Viktor Yanukoviç’in başkanlığı sırasında komünist parti, iktidardaki Bölgeler Partisi ile bir koalisyonda görev almıştı.

*The Moscow Times, 8 Temmuz 2014

Komünist Hareket ve Önümüzdeki Görevler

İsmail Dokumacı

Komünist hareketin bugün önündeki en önemli görev işçi sınıfı ve yığınlara politik ve pratik önderlik yapacak kadroların doğru şekillendirilmesi ve yerleştirilmesi,yani Komünist partinin yaratılması sorunudur.

Kapitalizmin son yıllardaki serüveni, derinleşen kriz ve artan savaş tehdidi ve bunların tetiklediği toplumsal başkaldırıları önümüzdeki görevin aciliyetini bir kat daha artırıyor. Tarihin olağan akışı hızlandıkça, olasılıklar olanak düzeyine yükseldikçe, komünistlerin sorumlulukları da güncelleşiyor.

Fakat komünist hareketin zayıflığı ve güçsüzlüğü ve işçi sınıfının ve emekçi halkın önderliğini yapacak doğru örgütlenmeyi başaramamış olması, burjuvaziye daha rahat hareket etme, dipten gelen dalgaları daha çabuk denetleyebilme olanağını sunuyor. Son dönemde Avrupa, Afrika, Ortadoğu ve Türkiye’de yaşanan gelişmeler bunu doğruluyor. 2013 Haziran Başkaldırısı,1 Mayıs, Soma’da yaşanan katliam ve bunların açığa çıkardığı kitle inisiyatifi burjuvazinin ideolojik ve siyasal hegemonyasında önemli gedikler açtı. Ancak sosyalist ve komünist hareket, içinde bulunduğu ideolojik, örgüt-

sel zaafı ve güçsüzlük nedeniyle bu potansiyeli devrimci bir tarzda kullanamadı. Tersine bu eylemler sosyalist ve komünist hareketlerin çok yönlü yetmezliğini görünür hale getirerek, mevcut dağınıklığı daha da büyüttü. Sosyalist ve komünist hareketin içinde bulunduğu bu durumdan çıkışı her şeyden önce kendini Marksçı Leninci temelde yeniden örgütlemesine, ideolojik ve örgütsel olarak yenilemesine bağlı olacaktır. Bunu izlemesi gereken ikinci adım ise, bu ideolojik ve örgütsel konumlanmanın pratiğe yansması, yani sınıf içinde. konumlanmasıdır.

Sorun işçi sınıfına ve yığınlara önderlik edecek çalışma tarzını, merkezi örgüt ve eylemi yaratabilmektir. Komünistçe bir çalışma için, yerel komiteler kendilerini yeniden örgütlemeli, uzmanlaşmalı, daha iş bilir örgütler haline gelmeli ve şu ya da bu pratik alanda gerçek yetkinliğe ve işçi sınıfının önderliğine ulaşmalıdırlar. Bunun için işçi sınıfının yığınların içinde olduğu her aracı, dernek sendika v.b. kullanabilme kıvraklığını kazanmalıyız. Bu yapılmadan işçi sınıfına, yığınlara devrimci bilinç ve örgüt taşıma boş bir gevezelikten ileri geçemez. Komünistler işçi sınıfı ve yığınlar içinde çalışma yürütmesi gerektiği bu işin abc’sidir. Aslolan

ise, bu faaliyet sırasında işçilerin ve emekçilerin bilinç ve eylemliliklerini yükseltmektir. İşçi sınıfının güvenini kazanabilecek, komünistlerle sınıfın öncülerini aynı pota içerisinde toplayabilecek çalışma tarzının yaratılması ve hayata geçirilmesi bu alandaki en önemli görevlerimizden biridir. Bunun için tutulması gereken ana halka sınıfın içinde olmaktır. Bu olmadan sınıfın mevcut durumu kavranılamayacağı gibi, sınıfın eylemine de komünist müdahale gerçekleştirilemez. Ama bu tarz, yığın kuyrukçuluğu yapan bir çalışma tarzı da olmamalıdır. Yapılması gereken kendimizi yeniden üretecek faaliyetlere öbekleşmek, doğru işlevli yapılar kurarak genç, dinamik işçi önderleriyle sağlam bağlar kurmak, öncü işçileri örgütleyerek komünist işçiler noktasına taşıyabilmek, işçi sınıfının komünist partisini yaratma sürecine dahil edebilmektir.

Yığınlardaki öfkeyi, devrimci dinamizmi Komünist Hareket etrafında toplama becerisini gösterebilmeli, işçi sınıfının ve yığınların içinde çalışma tarzını içselleştirmeliyiz. İşçi sınıfından kopuk birer özne yerine, işçi sınıfının içinde kendimizi özne konuma taşımamızdır. İşçi hareketiyle, Komünist Hareket'i buluşturacak mekanizmaları yaratabilmek yetisini gösterebilmeliyiz.

Lenin dün söyledikleri, bugün de bize yol gösteriyor.

'Burada hareketimizin en acil sorununa, yarı noktasına, örgüt sorununa geliyoruz. Devrimci örgütün ve disiplinin düzeltilmesi, gizlilik tekniğinin mükemmelleşmesi ivedilikle gereklidir. Bu açıdan eski Rus devrimci partilerinin gerisinde kaldığımızı ve onlara yetişmek ve onları geçmek için bütün gücümüzü kullanmamız gerektiğini itiraf etmeliyiz. Örgütün düzeltilmesi olmaksızın genelde işçi hareketimizin ilerlemesi, özelde doğru bir şekilde işleyen organıyla aktif bir partinin oluşturulması olanaksızdır. Bu bir yandan. Diğer yandan Parti'nin şimdiki organları (gerek kuruluş ve grup anlamında, gerekse de gazete anlamında organ) ör-

güt sorunlarına daha fazla dikkat sarf etmeli ve yerel grupları bu yönde etkilemelidirler. Yerel esnafça çalışma sürekli olarak kişisel bağların aşırı bolluğuna ve çevreciliğe götürür. Biz ama, şimdiki çalışma için dar gelen ve güçlerin aşırı şekilde harcanmasına yol açan çevreciliği aştık. Yalnızca bir parti halinde kaynaşma, iş bölüşümü ve güç tasarrufu ilkelerini sistemli bir şekilde uygulamamızı olanaklı kılabilir. Kurbanların sayısını azaltmak ve mutlakiyetçi hükümetin boyunduruğuna ve onun amansız takibatlarına karşı az-çok sağlam bir üs yaratabilmek için buna ulaşmak zorundayız'. (Örgütlenme üzerine İnter Yay.sf.8)

Yapılması gereken belli odak noktaları yaratıp, merkezi faaliyeti bu noktalar üzerine oturtmak olmalıdır. Hareketteki dağınıklığın büyüyen sürdüğü bugünkü koşullarda komünist kadrolara çok büyük sorumluluklar düşüyor; daha planlı davranma ve daha organize hareket etmek durumundayız. Bu yapılmadan bugün içinde bulunduğumuz dağınıklık ve güç yetmezliği aşılamaz, dışımızdaki örgütsüz bireyler için bir çekim merkezi olunamaz ve işçi sınıfı ve emekçilere güven veren bir önderlik yaratılamaz.

Bugün her bir komüniste dünkünden daha büyük bir sorumluluk düşüyor. Önemli olan bu sorumluluk bilinciyle hareket edecek kadrolar olarak kendimizi yeniden üretebilme becerisini ve örgütlülüğünü gösterebilmektir. Dışımızda duran örgütlü- örgütsüz Komünist özneleri yanımıza çekebilmeli ve işçi sınıfının devrimci Komünist Partisini yaratabilmeli, fiilen yaşama geçirebilmeli ve işçi sınıfının öncüsü konumuna yükseltebilmeliyiz. Tüm bunları işçi sınıfının ve Komünizmin, Kapitalizmin karşısında tek alternatif olduğu bilinciyle hareket eden Sözü Eylemle birleştiren devrimci bir tarzı yaratarak ve geliştirerek hayata geçirebiliriz

Bilinçle, Örgütle, Eylemle, Komünizme

Burjuva Medya: “Yalancı şahitler Kahvehanesi”

— Yusuf Erdem

Yalancı tanıklığın ne olduğunu çocukluğumdan beri bilirdim elbet. Ancak Adliye yakınlarında “yalancı tanıklar kahvesi” bulunduğunu daha önceleri, ne görmüş, ne duymuş, ne de bir yerlerde okumuştum. İlk kez Vedat Türkali’nin aynı adı taşıyan romanında okudum ve müthiş etkilendim. O günden bugüne de, o kitapta yer alan iki müthiş fıkrayı yeri geldikçe anlatıp dururum ve dinleyen herkesin de çok etkilendiğine, gülme krizine tutulduğuna tanık olurum.

Sevgili Vedat Türkali ağabey, bu minik öyküyü, Babıali’nin, yani basın dünyasının omurgasız temsilcilerini, özellikle firdöndü köşe yazarlarının durumunu ortaya koymak için anlatmaktaydı romanda. Fıkralar bugünün medya ortamını anlatmak için de cuk oturuyor.

En iyisi sözü daha fazla uzatmadan fıkrayı anlatmak:

Emekli öğretmen Nedim hoca, romanın genç devrimci kahramanı Muhsin’e anlatır:

“... Hoca gülümsüyordu.

-- Anadolu’da bir kentte, Adliye Sarayı’nın karşısında “Yalancı Tanıklar Kahvesi” varmış!

Hocayla birlikte Naime Hanım (Hoca’nın eşi) da gülümsüyordu dinlerken. Fıkrayı bili-

yor olmalıydı.

-- Yalancı tanık arayan iş sahibi gidip biriyle anlaşır, duruşmaya çıkarırmış. Adam girmiş kahveye, bakınırken biri sokulmuş hemen; ‘Yardımcı olabilir miyim? Nedir sorun?’ ‘Bir alacak davası.’ demiş adam. ‘Hâlâ vermedi değil mi, o namussuz paranızı!’ Adam biraz çekinerek ‘ Para benden isteniyor,’ demiş. Hemen yetiştirmiş herif: ‘Kaç kez vereceksiniz beyefendiciğim, kaç kez vereceksiniz!’”

Yalancı tanıklığı reddeden gazeteci, aydın ve yazarlarımız yok mu peki? Olmaz olur mu ! Elbette var; dün de vardı, bugün de var, yarın da var olacak. Ama nice yiğitler yıkılıp gitti. Dürüst olmanın, namuslu olmanın, yiğit olmanın bedeli ağır. Eğer yeteneğinizi satın almak için sizi hem korkutarak, hem baştan çıkarıcı cazip olanaklarla baştan çıkaramazlarsa önünüzdeki tehlikeler dönemden döneme veya kişiye göre değişse de, son derece kahredici. Patronunuzu tehdit ederek sizi işten attırırlar, yeni bir iş bulmanız yine aynı yöntemle engellenir. Yani sizi açlık ve işsizlikle terbiye etmeye kalkarlar. Siz yeni kanallar açarak tok sözlülüğünüzü, muhalefetinizi sürdürürseniz, sayısız davalar, mahkemeler, ucu açık, çok uzun ve mahkûmiyet gibi tutukluklar, hapislikler sizi bekler. Ya da

dönemine göre sokakta ensenizden bir kurşunla veya arabanız yaylım ateşine tutularak katledilirsiniz. Kaba işkenceyle, faili meçhul (!) cinayetlerle veya tuzaklara düşürülerek cesediniz yol kenarlarında, orman içlerinde bulunur; kimi zaman ise cesediniz bile bulunmaz.

Bir de rüzgârın yelkenleri şişirdiği coşku dönemlerinde muhalif olmuş, devrimci olmuş, doğru şeyler söyleyip yazmış olanlardan bir bölümü var ki bunlar siyasi gericilik dönemi baş gösterir göstermez, yalancı tanıklığı seçmişler ve yaptıkları ve yazdıklarıyla baştan beri sağcı veya liberal olanlarla kıyaslanamayacak derece düzeysiz, çirkef ve mide bulandıran bir tutumu benimsemiş durumdadılar ve bir zamanlar namuslu olduklarını unutturmak ve yeni efendilerine yaranmak için alçalma sınırını da aştılar, içleri pislik dolu birer çukura dönüştüler.

Bazı eski 'komünistler', eski devrimciler ise 'ulusalcı, yurtsever' sıfatlarına bürünerek düpedüz milliyetçi, nasyonal sosyalist oldular. Adından başka komünizmle en küçük bir ilgisi bile bulunmayan, milliyetçiliklerini aydınlanmacılık, yurtseverlik kavramlarıyla örten partiler bile var. Hem milliyetçi hem sosyalist olur mu? Bunlardan biri ötekini örtmek için kullanılıyor. Almanya'da olmuş bir zamanlar: Nasyonal sosyalizm.

Artık bu dönemlere geçmişlerini hatırlatmanın, onları eleştirmenin de bir anlamı yok. Utandıramazsınız, söylediğiniz şeylerle etkileyemezsiniz ve söyleyecek söz bulamazsınız.

Bu durumu en çarpıcı şekilde somutlaştıran başka bir fıkrayı yine bilgiler bilgisi Nedim Hoca, genç devrimci Muhsin'e anlatıyor:

Mahallenin birinde yaşlı bir amca (huysuz bir ihtiyar) mahalle kahvesindeki çınarın dibinde akşamları nargilesini içermiş. İki bir gelip nargilesinin ateşinden sigarasını yakanlar hiç dayanamazmış; onlara, soyunu soppunu, anasını babasını da işin içine katarak açarmış ağzını, yumarmış gözünü! İhtiyarın dilinden çekinirmiş herkes. Delikanlının biri, "Ben gider yakarım, bana bir şey demez" demiş. "Canın kalay istiyor anlaşılın;" demiş oradakiler. Oğlan gitmiş çınarın altına;

"Şu karşıdaki pembe boyalı evi görüyor musun amca," demiş; "Annem orayı işletiyor. Kız kardeşim orada sermaye. Ağabeyim kapıda bilet keser. Babam müşteri getirir. Ben de o biçimim!" demiş ihtiyara.

Çocuk, sigarasını yakmak için nargilesine eğilince şöyle demiş yaşlı amca:

"Yak aslanım, yak sigaranı! Benim sana söyleyecek bir sözüm yok."

Gerçekten devrimci, gerçekten komünist, gerçekten enternasyonalist kadrolar işçi sınıfının mücadelesi içinde kök salarak öncü devrimci rolünü oynayabilecek bir parti yaratıncaya, devrimin amiral gemisini inşa edip yola koyuluncaya kadar bu sahtelikler, bu devrimci değerlerimizi kirleten akımlar etkili olmaya devam edeceklerdir.

Türkiye Devriminin Niteliği Üzerine

Osman Koçak

Türkiye’de kendilerini komünist, sosyalist, devrimci olarak niteleyen siyasal akımlar 1960’lardan bu yana Türkiye Devriminin niteliğini tartışılar.

Yarım yüzyıllık bu tartışma sürecinin en önemli konusu da demokratik devrim sorunu idi. Sosyalist devrim her durumda nihai amaçtı kuşkusuz. Tam da bu nedenle de asıl tartışmanın dışındaydı. Sorulan asıl soru sosyalist devrimi önceleyecek olan demokratik devrim nasıl olacaktıydı.

Önce demokratik devrim ardından sosyalist devrim mi olacaktı?

Demokratik devrim kesintisiz bir devrim sürecinin ilk adımı mı olacaktı?

Anti feodal olacak olan demokratik devrim kapitalizmin gelişmesini mi sağlayacaktı?

Yoksa anti teknelci olacak olan demokratik devrim kapitalist düzene saldırının ilk ayağı mı olacaktı?

Yalnız önemle vurgulamak gerekir ki bütün seçeneklerde her iki devrim de; demokratik devrim de sosyalist devrim de işçi sınıfı öncü-

lüğünde yapılacaktı. İktidar burjuvaziden iki kere koparılacaktı.

Türkiye komünist, sosyalist ve devrimcilerinin ezici çoğunluğu devrim sürecini ittifakların darlığı ve genişliği, demokratik görevlerin ve sosyalist görevlerin ayrı ayrı varlığı kalıbı dışında düşünmediler.

Düşünenler oldu. Onların da çoğunluğu – istisnaların dışında - demokratik görevleri tamamen yok sayarak zıt kutba savruldu.

Fakat yarım yüzyıl sonra bugün hala komünist, sosyalist, devrimci siyasal akımların büyük çoğunluğu ikili devrim stratejisini gütmekte.

Daha önceki tarihsel süreci bir tarafa bırakarak yalnızca son yarım yüzyıllık süreci göz önünde tutsak bile 1960’lardan bu yana geçen yarım yüzyılda kapitalizm Dünyada ve Türkiye’de önceki yüz elli yıllık sürece göre kat be kat tekelleşmişken, kapitalizm öncesi üretim ilişkileri insanlığın tarihsel mirası olarak korunmasını gerektirecek düzeylere inmişken, tekel dışı sermayenin ve küçük burjuva

katmanların ekonomik, sosyal, politik etkinlikleri dibe vurmuşken büyük bir çoğunlukla ikili devrim stratejisi halen savunulmaktadır.

1848 -1850 Devrimleri Dönemi; Marks ve Engels'de Devrim Stratejisi

1848 – 1850 Devrimler döneminde Almanya için öngörülen iki devrimdir ama birbirinden kopuk değil, birbirini izleyen iki devrim. Sürekli devrim fikrinin tohumları da burada atılıyor. 1848 Almanya devriminden sonra, ke-sintisiz devrim anlayışı daha da somutlanıyor.

Almanya'da burjuvazinin iktidara gelmesiyle onun, 1789 Büyük Fransız Devrimindeki gibi bir rol oynayamayacağı açığa çıktı.

“4 Ağustos 1789'da, Bastille fırtınasından üç hafta sonra Fransız halkı tek bir günde, bütün feodal yükümlülüklerin üstesinden geldi.

11 Temmuz 1848'de Mart barikatlarından dört ay sonra, feodal yükümlülükler Alman halkının üstesinden geldi.” (Marx , Aktaran Lenin, İki Taktik, Sf:161-162)

1850'de Karl Marx ve Engels “Merkez Komitesinin Komünist Birliğe Çağrısını” kaleme aldılar:

1848'de Alman liberal burjuvazisinin, kendisini destekleyen halk güçlerine ihanet etmesinden sonra, demokratik küçük burjuvazinin, iktidar için öne fırladığını ancak, proletaryanın bu güçlere de bel bağlamaksızın, sosyalist devrim için savaşımında, onların istemlerini ileri iterek, bunları özel mülkiyete karşı bir saldırıya dönüştürmelerini, proletaryanın savaş narasının devrimin sürekliliği olması” (Marx – Engels, Seçme Eserler, Cilt:1, Sf:225) gerektiğini belirttiler.

Engels, 1895'de, geriye bakıp, o dönemdeki Avrupa devrimlerini çözümlerken, çok önemli bir tespit yaptı: “Aşağıdan yukarı devrimler dönemi şimdilik sona ermişti: Bunu yukarıdan

aşağı devrimler dönemi izledi. (Marx – Engels, Seçme Eserler, Cilt:1, Sf:234)

1848-1850 devrimler döneminde, Marx ve Engels'in, Avrupa kıtasının genelinde, yakın hedef olarak gördükleri, zincirleme sosyalist devrim çizgisinin doğru çıkmadığı biliniyor. Ayrıca Engels 1895'te, bu hatayı kabul ediyor, şöyle yazıyor:

“Tarih bizi ve benzer düşüncede olanların hepsini haksız çıkardı. Tarih gösterdi ki kıta üzerindeki iktisadi gelişme durumu, o zaman, kapitalist üretimin kaldırılması için henüz yeterince olgunlaşmamıştı.” (Marx – Engels, Seçme Eserler, Cilt:1, Sf:233)

Engels'in söylediği daha açık şöyle formüle edilebilir: Kapitalizmin o dönemdeki gelişimi, sosyalizmin maddi ön koşullarının, dünya çapında olgun olduğu bir aşamaya, henüz ulaşmamıştı. Bu önemli analiz, Lenin tarafından emperyalist çağda, tekrar ele alınarak, demokratik devrim – sosyalist devrim sorununa, yeni bir içerik kazandırdı.

Lenin'in Katkısı: İki Taktik

Lenin 1902 'de “Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisinin Program Taslağında” Rusya'nın somut koşullarında, iki tip sosyal savaşım ortaya koyuyordu: Birincisi, feodal – çar otokrasisine karşı demokratik mücadele – ki asıl olan buydu – ikincisi, gittikçe gelişen burjuvaziye karşı sosyalist mücadele. 1902'de partinin önündeki acil siyasi görev, programda ”çarlık otokrasisinin yıkılması, demokratik anayasa temelinde bir cumhuriyetin kurulması” olarak formüle edilmişti.

Programın başına konan, işçi sınıfının gerçek kurtuluşunun ancak sosyalist devrimle olabileceği görüşü partinin temel amacını gösteriyordu.

Lenin 1905 devrim günlerinde Rusya'da öncelikle demokratik devrimi savunurken Rusya'nın ulaştığı olduğu ekonomik gelişme

düzeyinin, işçi sınıfının ulaşmış olduğu bilinç ve örgütlenme düzeyinin yetersizliği etkenlerine “uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının henüz ne kadar az gelişmiş olduğunu” da ekliyordu. Lenin, örgütlenme ve bilinçlendirme faaliyetlerinin başarısını da “demokratik dönüşümlerin eksiksiz gerçekleştirilmesine” bağlıyordu. Rusya’da ekonomik ve siyasal sistemin dönüşümünün demokratik doğrultuda olmasını zorunlu ve kaçınılmaz olarak kabul ediyordu. (İki Taktik)

Lenin sonradan, Proletarya Devrimi ve Dönek Kautsky adlı eserinde, demokratik devrimle sosyalist devrim arasındaki ilişkiyi sadece bir ölçü üzerinden ele aldı: Proletaryanın hazırlık düzeyi ve yoksul köylülükle olan birliğin güçlüğü.

Lenin’ göre: “Bir burjuva devrim, burjuva, yani kapitalist toplumsal ve ekonomik sistem çerçevesinin dışına çıkmayan bir devrimdir. Burjuva devrim, kapitalist gelişmenin gereksinimlerini ifade eder ve kapitalizmin temellerini yıkmaktan çok uzaktır, tersi yönde bir etki yapar –bu temelleri genişletir ve derinleştirir. Onun için bu devrim, yalnızca işçi sınıfının çıkarlarını değil, tüm burjuvazinin çıkarlarını da ifade eder. Burjuvazinin kapitalizm koşullarında işçi sınıfı üzerindeki egemenliği kaçınılmaz olduğuna göre, bir burjuva devriminin, proletaryanın çıkarlarını, burjuvazinin çıkarlarını ifade ettiği kadar ifade etmediği pekala söylenebilir. (İki Taktik)

Lenin demokratik devrimde ve sosyalist devrimde ittifaklar sorununa şöyle değindi:

“Proletarya otokrasinin direnişini zorla ezme ve burjuvazinin ardıcılısızlığını köreltmek için, köylü yığınları yanına alıp, demokratik devrimi sonuna kadar götürmelidir. Proletarya burjuvazinin direnişini zorla kırmak ve köylülükle küçük burjuvazinin kaypaklığını paralyze etmek için, halkın yarı proleter yığınlarını yanına alıp sosyalist devrimi gerçekleştirmelidir. (İki Taktik)

Peki 1917 Şubat Devriminde ne oldu? Çarlık yıkıldı ama asıl iktidara, işçiler – köylüler değil, burjuvazi oturdu. İktidara işçiler – köylüler gelip, demokratik görevleri çözemediler, sokakta Sovyetler etkili olduğu ölçüde ikili bir iktidar oluştu.

Ekim 1917 Devrimi ise bir burjuva cumhuriyeti değil, bir sovyet cumhuriyeti yarattı. Burjuva görevler de ancak o zaman çözüldü. Lenin 1919’da şöyle bir değerlendirme yaptı:

“Proletarya diktatörlüğünün kurulmasının esas olarak, Rusya’nın geriliğiyle onun burjuva demokrasisinin üzerinden sıçraması arasındaki çelişkiyi doğurmuş olması şaşırtıcı değil midir?” Marx – Engels, Marksizm, Sf:455-456)

Nisan Tezleri:

Lenin burjuva demokratik devrimin tamamlanması sorununa şöyle yaklaştı:

“Şubat – Mart 1917 Devrimi’nden önce devlet iktidarı, Rusya’da, eski bir sınıfa, başında Nikola Romanov’un bulunduğu feodal toprak soylularına aitti.

Bu devrimden sonra, iktidar başka bir sınıfa, burjuvaziye ait bulunuyor.

İktidarın bir sınıftan ötekine geçişi kelimenin bilimsel anlamıyla olduğu kadar politik ve pratik anlamıyla da devrimin birinci, başlıca ve esas belirtisidir. Burjuva devrimi ya da burjuva demokratik devrim Rusya’da, bu ölçüde, bu bakımdan tamamlanmıştır. (Lenin, Nisan Tezleri, Sf: 20)

Lenin’e göre iktidarın bir yanında egemen olarak burjuvazi varsa, diğer yanında da “işçi, köylü ve asker vekilleri sovyetleri” vardı. İktidarın ikinci yanı olan bu organlar şimdiden gerçekleşen “proletaryanın ve köylülerin diktatörlüğüydü.” Ancak daha önce söylendiği gibi iktidara egemen olarak değil.

“Her kim ki, bugün, “proletaryanın ve köylülerin devrimci demokratik iktidarı”ndan başka söz etmez, hayatın gerisinde kalır ve bu

yüzden de, pratik olarak, proletarya sınıfının mücadelesine karşı küçük burjuvaziye geçer...

Eskiden yapıldığı gibi, burjuva devrimini tamamlama meselesini ortaya atmak, canlı Marksizm'i ölü metinlere feda etmek demektir.

Eski formül şöyleydi: Burjuvazinin egemenliğinin yerini proletarya ve köylülüğün egemenliği, onların iktidarı alabilir ve almalıdır.

Oysa gerçek hayatta daha şimdiden başka bir şey görüyoruz: Bu ikisinin birinin ve ötekinin, son derece orijinal, yeni, şimdiden hiç görülmemiş bir biçimde birbirine geçişini. Önümüzde, yanyana, bir arada, aynı zamanda hem burjuvazinin egemenliği, hem de kendi isteği ile iktidarı burjuvaziye bırakan, isteyerek burjuvazinin kuyruğuna takılan proletaryanın ve köylülüğün devrimci demokrat iktidarı.” (Lenin, Nisan Tezleri, Sf: 21-22)

Lenin, Nisan Tezlerinde, Partinin görevleri arasına 1903'te yazılmış eskimiş “asgari programı düzeltmek” diye bir madde koyar.1917 Haziranında bir program taslağı hazırlanır. Bu program taslağında Partinin acil görevi “demokratik bir burjuva cumhuriyeti” olmaktan çıkarılır; “sosyalizme en az ağırlı geçişi mümkün kılacak bir politik sistem için mücadele etmek” olarak değiştirilir. (Toplu Eserler, Cilt.24 Sf: 469,479)

Yine aynı program taslağının girişinde, emperyalizm olgusu incelenir ve proletaryanın emperyalist çağdaki görevi için şöyle denir: “Objektif şartlar, kısacası sosyalist devrim demek olan ekonomik ve politik tedbirleri almak üzere, siyasi iktidarın ele geçirilmesi için proletaryanın her yolla hazırlanmasını, günün en acil görevi yapmaktadır.” (Toplu Eserler, Cilt.24 Sf: 469,479)

1917 Temmuzunda karşı devrim atağa kalktığı, devlet içinde gerçek anlamda iktidarı ele geçirdiği dönemde ise şöyle yazar: “mücadelenin, Partimizin programının uygulanması

ereğiyle iktidarın en yoksul köylülerce desteklenen proletarya tarafından ele geçirilmesinden başka bir hedefi olamaz.” (Lenin, Nisan Tezleri, Sf: 108)

Demokratik görevler ve sosyalist devrim:

Kapitalizmin o ana kadar çözemediği, biriktirdiği tüm demokratik sorunların artık “burjuva sınırlar korunarak” aşılamayacağı görüldüğünden, bu sorunların çözümü sosyalist karakterli bir iktidarın, sosyalist devrimin görev alanına girmiş oluyor. Lenin “devrimci-demokrat bir devrim”, arkasından “sosyalist devrim” diye iki formül yapmıyor, iki devrim savunmuyor.

Ekim Devrimi'ne saf sosyalist bir devrim denebilir mi?

Burjuva demokratik sorunların çözüm beklediği hiçbir ülkede, görevler ve ittifaklar açısından bu mümkün değildir. Ekim Devrimi, özülle kapitalizme karşıydı ve burjuvaziye erkten düşürdü (Ki bu onu sosyalist karakterli yapıyor). Ama aynı zamanda burjuvazinin çözemediği demokratik görevleri çözdüğünden, köylülerin burjuva istemlerine (toprak sorunlarına) cevap verdiği için, burjuva karakter de taşıyordu. Söz konusu olan tek devrimdir, iktidarın bir kez yoksul köylülüğün desteğiyle proletarya tarafından alınmasıdır.

Ülkemizdeki devrimi demokratik görevleri olan sosyalist bir devrim olarak tanımlamak hiç de yanlış olmayacaktır.

Komünist partisi sosyalist devrim hedefine yönelik politikasını kapitalist sistem içinde güncel pratik içinde uygulayacaktır. Güncel politikanın ana mücadele alanlarından birisi de kapitalist sistem içinde demokratik hakların kazanılması ve korunması mücadelesidir. Demokratik haklar savaşımı sürecinde işçi sınıfı musibet kaynağının, hak eksikliği değil kapitalizm olduğunu deneyimleyecektir. İşçi sınıfının hak mücadelesinin kapitalizm çerçevesinde nihai olarak kazanılamayacağı açıktır.

GSB'nin Sözü

Genç Sosyalist bültenin 2. Sayısı ne yazık ki elinize geç ulaştı. Elimizde olmayan sebeplerle bu sayıyı gecikmeli olarak hazırlayabildik, bu konuda okurlarımızdan özür diliyoruz. Bu durumun bir daha yaşanmaması için özveri ile çalışacağız.

Genç Sosyalist'in yayıma hazırlandığı süre boyunca birçok şey yaşandı. Türkiye'de her gün yeni bir gündem yaşanıyor, öyle ki günlük yayınlar bile gündemi takip etmekte bazen yetersiz kalabiliyor. Biz olabildiği kadar, etkisinin uzun dönemde hissedilebileceğini ve gençlik hareketini de etkileyebileceğini düşündüğümüz şeyler üzerine söz söylemeyi önemli buluyoruz. Tabi yayınınızın çıkmadığı dönem boyunca sadece bölgede ve ülkede önemli gelişmeler yaşanmadı. Hareketimizde oldukça önemli iç gelişmeler de yaşandı. Genç Sosyalistler Birliği'nin, 1 Mayıs öncesi çıkardığı ilk bildirisinde dikkat çektiği üzere bugün en önemli ihtiyaç örgüt ve örgütlenme sorunudur. Haziran ayının sonunda Genç Sosyalistler Birliği yaptığı eğitim ve tartışma kampı ile beraber yeni bir örgütlülük ve kuruluş sürecinin de başlangıcını yaptı. Biz de bu sayımızı bu gelişmeye, Genç Sosyalistler Birliği'nin kuruluş süreci tartışmalarına ayırdık.

Genç Sosyalistler Birliği, nasıl bir gençlik hareketi ve nasıl bir mücadele hattı örmeli sorularını kamp boyunca yoğun bir şekilde tartıştı. Bu sorulara kesin cevaplar vermedi. Zaten kesin cevaplar verilmesi düşünülemez de, ama en önemlisi, sorduğu sorular ve kendi içerisinde açtığı tartışmalarla uzun soluklu bir mücadele hattının temellerini atmaya çalıştı. Bundan son-

ra her Genç Sosyalist okuruna, GSB militanına bu temeli sağlamlaştırmak işi düşüyor. Genç Sosyalist'in ilerleyen sayılarında kamp sürecinde olgunlaşan Devrimci Gençlik Hareketi için program taslağını da yayınlayacağız. Bu sayımızda ise, GSB'nin gençlik hareketine nasıl bakacağı noktasından kalkarak kaleme alınan ve GSB'nin programatik anlamda gençlik hareketi içerisinde çektiği, çekeceği devrimci hat üzerinde duran bir çerçeve metni bulacaksınız. Ayrıca bu sayımızda kamp süreci hakkında yazılar da bulunmakta.

Genç Sosyalist bülteninin, sadece görüşlerimizi anlatan kuru bir bültenden çok, her okur için de öğretici bir bülten olması için çalışıyoruz. Bu yüzden bu sayımızla birlikte Kürt Meselesi hakkında bir yazı dizisi hazırlamaya başladık. Son olarak her Genç Sosyalist bülteninde tarihsel bir portreye yer vermeye karar verdik. Gelecek sayımızda portre olarak Spartaküs'le başlayacağız.

Genç Sosyalist'in bu sayısını dolu dolu hazırlamaya çalıştık. Her sayıda içeriği daha da zenginleştirmeye çalışacağız. Artık üzerimizde büyük bir sorumluluk bulunuyor, Türkiye'nin her yerindeki binlerce gence Genç Sosyalist'e ulaştırmaya çalışmalı, Genç Sosyalist'i okutmalyız.

Genç Sosyalistler Birliği'nin tuttuğu kızıl bayrağı sıkıca tutmalı ve yükseltmeliyiz. Ve tüm hızımızla arkamıza bakmadan koşmalıyız çünkü arkamızda tüm kirlenmişliğiyle eski dünya var.

"Koş Arkadaş Arkanda Eski Dünya Var"

*68'Paris Duvar Yazıları

Üniversiteye Siyaset Taşımak

Erkan Bilmez

Siyaset sözcüğü Arapça'dan gelmektedir. Yönetmek ve idare etmekten geliyor. Etimolojik olarak kelimenin nihai kökü "atları teskin etmekten" türemiyor diyebiliriz. Aynı anlamda kullanıyor diyebileceğimiz politika sözcüğü "politikos" ise Yunanca kökenlidir ve kelimenin nihai kökü olarak devlete, kente ilişkin olarak diyebiliriz. Her iki kelimenin etimolojik kökenleri elbette farklı noktalara tekabül ediyor ancak bunlar üzerine tartışmak bu yazının konusu değil. Burada anlamamız gereken en önemli şey siyaset ve politikanın; devlete dair ve yönetmek üzerine olduğudur. Zaten, bizim anladığımız biçimiyle, siyaset yapmanın ve oluşturmanın özünde de karşısına devleti almak vardır. Toplumların sınıflara bölündüğü bugüne kadarki insanlık tarihinde; sınıfların yok olacağı komünist bir dünyaya kadar siyaset, tam da bu bahsettiğimiz karşısına devleti alarak söz söylemek olacaktır.

Sınıfların ve devletlerin yok olacağı komünist bir dünyada zaten siyaset de gereksizleşecek, yok olacaktır. Ancak toplumun sınıflara bölündüğü dünya düzeninde siyasetin olmamasından bahsedemeyiz, siyasetin dışında kalan bir alan ise kesinlikle tarif edemeyiz. Her şey siyasetin içindedir.

Burjuva ideologları toplumun sınıflara bölünmüşlüğü gizlemek, bu bölünmüşlüğü üzerine bir örtü örtmek üzere belli alanların siyaset dışında olduğunu iddia etmiştir. Hatta iddia etmekle kalmamış bu konuda başarılı dahi olmuş-

tur. Bilimin, eğitimin ve üniversite ile liseler gibi kurumların hep sınıflarüstü olduğu ve siyasetten uzak kalması gereken yerler olduğu benimsetilmiştir. Öyle ki, yeni bir dünya iddiasında olan devrimciler dahi eğitimin ve eğitim kurumlarının sınıfsal ilişkisini kurmakta zorlanmakta; eğitime ve eğitim kurumlarına sınıflarüstü bir anlam yüklemektedirler.

Türkiye'de öğrenci, gençlik mücadelesinin 12 Eylül'den sonra yeniden yükselişe geçtiği 90'larda, bütün devrimci hareketlerin ortakça attığı sloganlar oluşmuştur. Reformist eğilimler barındıran hareketlerden, devrimci demokratlara, proleter devrimci eğilimleri bulunan gruplara kadar her hareket; özellikle üniversitelerde öğrenci sorunları üzerinden genel bir öğrenci hareketi kurmaya çalışmıştır. Eğitimin burjuvazi ve sermaye için işlevini hiç sorgulamadan onun herkes için ücretsiz alınması gereken temel bir hak olduğunu savunmuştur. Üniversitelerde kitleselleşmek ve daha fazla öğrenciye hitap etmek adına yapılmıştır bunlar. Böylece farklı sınıfsal kökenlerden gelen öğrenciler, siyazetsizliğe örgütlenmektedir. İşin trajik yanı ise devrimci gençlik hareketleri yıllardan beri daha fazla kitleye seslenmek uğruna üniversitelerde siyazetsizliği yayarken; düşündüklerinden çok sayıda öğrenciye de ulaşamamışlardır.

2013'te gerçekleşen Gezi isyanından sonra da gördük aslında, gençliğin soyut bir öğrenci gündeminden çok siyazete ilgisi var. Hatta yıllardan beri de dikkatli bir şekilde analiz etmeye

kalkışırsak şunu çok rahat görebiliriz; gençlik her zaman politik konulara yoğun ilgi duymuş ve eylemliliğe girişmişken; öğrenci gündemli konulara o kadar ilgi göstermemiştir.

Buradan çıkaracağımız ana çıkarım şudur; üniversitelerde bugün yapılması gereken soyut bir öğrenci gündemiyle genel bir gençlik hareketi yaratmak olamaz. İşin iyi yanı gençlik de bu soyut öğrenci gündemine yanaşmıyor, hızla politikleşme eğilimi gösteriyor. Burdan şunu anlıyoruz ancak siyaset üzerinden bir gençlik

hareketi yaratılabilir. Bu gençlik hareketini yaratacak siyaset ise işçi sınıfının özne olduğu devrimci siyasettir.

Bugün ilk yapılması gereken, ne pahasına olursa olsun üniversitelere siyaset taşımak; işçi sınıfının devrimci siyasetini taşımak ve öğrencileri sınıfsal olarak bölerek her öğrencinin ortak bir çıkarı olamayacağını teşhir etmektir. Ve bu doğrultu bayraklara yazılacak ana şiar bellidir; “Yolumuz işçi sınıfın devrimci yoludur!”

GSB Kamp Süreci

Genç Sosyalistler Birliği, Türkiye’nin farklı şehirlerinden gençlerin katılımıyla Haziran ayında toplanarak kuruluş sürecini başlattı. İzmir’de bir eğitim kampı düzenleyerek yeni bir gençlik hareketinin programatik köşe taşlarını ortaya koymaya çalışan GSB, kendi içerisinde de önemli tartışmaların başlangıcını yapmış oldu. Kamp sürecinde gerçekleşen tartışmalarla, yeni bir gençlik hareketi yolunda programatik belirlemelerde bulundu.

‘Gençliğin sınıf mücadelesindeki yeri’ meselesini gündemine aldı. Tartışmalar neticesinde öğrenci gençliğe atfedilen ‘küçük burjuva’ tanımını reddedip gençliğin toplumun bir yansıması olduğu, toplumdaki sınıfsal bölünmeye uygun olarak gençliğin de bölündüğü tespitini yaptı ve gençlik örgütlenmesinin bu sınıfsal ayrım temelinde ele alınması gerektiğinin altını çizdi.. GSB’nin temel politik hattı işte bu tespit üzerinden ve ‘Yolumuz işçi sınıfının devrim yoludur!’ şiarıyla kurulacaktır.

GSB, yaşadığımız topraklarda devrime ve kitlelere öncülük edecek devrimci partinin eksikliğini ve bu eksikliğin ancak bir inşa faaliyetiyle giderilebileceğini görmektedir. GSB, tek başına devrimin aracı olamaz. Varlığı ancak bahsettiğimiz devrimci parti ile gerçek anlamını bu-

lacaktır. Bu doğrultuda GSB, içinde örgütlenen komünist unsurlarla devrimci parti arasında bir köprü işlevi görecektir.

GSB, kapitalizmin yıkılması ve sınıfsız topluma giden yürüyüşün sağlanması için en önemli aracın, devrimci parti olduğunu görmektedir. Bu partide elbette gençler de bulunacaktır. Onların partideki varoluşları ancak gençlik enerjisinin sosyalizm mücadelesi saflarında yer almasıyla mümkün olacaktır. Gençlik, bir bütün değildir. Gençliğin sorunları, talepleri ve yürüttüğü politika da ortak değildir. Ancak hayatın her alanında yürüttüğü siyaset, sermaye düzenini yıkmaya etrafında şekillenirse, gençlik devrimci partinin ve devrimin bir öznesi olabilir.

Gençliğin her dönem olduğu gibi, mücadeleye ivme katan, onu sıçratan bir güç olduğu bir dönemdeyiz. Gezi sürecinde en önde gençler vardı. Biliyoruz ki, karşılaşacağımız çoğu eylemde, isyanda ve ayaklanmada yine başı gençler çekecek. Ancak bu gençler barikatlarda proletaryanın kızıl bayrağıyla var olmak zorundadır. Aksi takdirde gençlik, gündelik kazanımların ve gerçekliği olmayan bir takım mücadelelerin arasında savrulup duracaktır.

Gençlik ve Kürt Sorunu - I

Haşmet Suiçmez

Uluşçuluk fikri 18. Yüzyılda ortaya çıkmaya başlamıştır. 20. Yüzyılın başında bu fikir tüm dünyaya ege-men olmuştur. Dönemin önemli çok uluslu ülkelerinden biri olan Osmanlı'nın da yıkılmasıyla uluşçuluk akımı bu topraklarda bir takım yeni sorunlar yaratmıştır. Yeni Türk devleti kendini bu fikir etrafında örmüş, aynı zamanda topraklarında kalan farklı ulusları da kendi potasında eritmeye çalışmış, onların bağımsızlıklarını gasp etmiştir. Kürt meselesi de o günlerden kalma bir sorundur. Kürtler defalarca devlete isyan etmiş, ayrılma hakkı istemiştir; fakat bu talepleri daima kanla karşılık bulmuştur. Bu süreçte dilleri, kültürleri devlet tarafından yok sayılmış; Kürt halkı zora dayalı uygulamalarla asimile edilmeye çalışılmıştır.

Türkiye özelinde incelediğimiz zaman Kürt meselesi kâh iç, kâh dış politikada Türk devleti açısından bir çok sorun yaratmıştır. Bu sorunların çözümüne devlet genellikle şiddetle cevap vermiştir. Bir yandan Kürtlerin –meşru- silahlı savunmasını askeri gücüyle bastırmaya çalışmıştır. Diğer yandan Kürt siyasal hareketine karşı tutuklamalara, faili meçhullere varan baskılar uygulamıştır.

Baskı, inkâr ve asimilasyon politikalarıyla Kürt ulusu yok sayılmıştır. Gerek etnik gerekse de siyasal olarak silinmeye, yok edilmeye çalışılmıştır.

Devletin tutumunun yanında Türkiye halkının da Kürt meselesine bakışı her zaman şovence ve saldırgan olmuştur. Resmi ideolojiyle yoğrulan

tarih bilgisi, devletin medya eliyle ya da doğrudan kendisinin gerçekleştirdiği manipülasyonlar ve milliyetçi duygular bu saldırganlığın temelini oluşturmaktadır. Kürt devrimcilerinin yürüttüğü haklı silahlı mücadele devlet tarafından şovenizmi tırmandırmanın önemli bir aracı olmuş, Türk halkını zehirlemede bir araç olarak kullanılmıştır. Dağda öldürülen askerler, milliyetçi duygularla 'şehit' olarak adlandırılarak, halkın milliyetçi duyguları perçinlenmiştir.

Biz, bir taraftan, toprakları işgal altında olan, dili ve kültürü yok sayılan Kürt halkının özgürlük mücadelesini ayrı bir devlet kurma hakkı olarak tanımalı ve bu hakkı savunmalıyız. Diğer yandan Türkiye halkının şoven duygularına, Kürt ulusu ve diğer birçok ulusa dönük düşman yaklaşımlarına karşı mücadele etmeliyiz.

Kapitalizme ve kapitalizmin beslediği, milliyetçilik türevi bütün gerici akımlara karşı mücadelenin asli yolu proleter devrimciliktir. Gençlik salt genç oluşundan kaynaklı devrimci bir dinamik taşımaz. Gençliğin bir dinamizm taşıdığı doğrudur. Ancak bu dinamizm işçi sınıfının özgürleşme mücadelesiyle bütünleşmezse düzenin akımları içine çekilir. Bunu Kürtlere dönük saldırılarda çok net görmekteyiz. Şoven duygularla yapılan saldırılar, genellikle, gençlerce gerçekleştirilir. Üniversitelerde Kürt gençlerine dönük saldırılarda, 'bayrak yürüyüşü' gibi etkinliklerde, seçim dönemlerinde Kürt siyasal hareketine ve Kürt partilerine yapılan saldırılarda başı gençlik çekmektedir. Üstelik bu gençlik işçi sınıfının gençliğidir. Yani ya genç işçiler/işsizlerdir, ya da işçi ailelerinin çocuklarıdır.

Gençliğin dinamizmi devlet manipülasyonu-na oldukça açıktır. Düzenin eğitim kurumundan geçen her genç, ister istemez milliyetçi-devletçi öğretilere maruz kalır. İstiklal Marşı, And gibi ritüellere şahit olup etkilenir. Irkına övgülerle dolu tarih derslerini görür. Yani ortalama bir Türk genci devletçi-milliyetçi bir birey olarak yetişir. İnsanın asıl ayırımının hep ırk ya da din temelli olduğunu düşünür.

Gençlik, aslında ezilen, yoksul gençlik, milliyetçilik zehriyle zehirlenerek, sınıf mücadelesinin dışına itilerek gerici burjuva akımlarınca kullanılmaktadır. Kapitalizm gençleri nasıl kendi arzuluğu gibi kullanıyorsa, tam tersi de mümkündür. 68 deneyimi bize bunu göstermiştir. Ancak, gençliğin devrimci mücadelede bir güç olması kolay değildir. Öncelikle şoven duyguların yenilmesi gerekmektedir. Milliyetçilikten sıyrılmayan bir birey, nihai hedefi dünya devrimi ile

özgür bir dünyaya ulaşmak olan sınıf mücadelesinde devrimci bir özne olamaz.

Uluslararası işçi sınıfını bölen milliyetçiliğe karşı mücadele etmeksizin işçi sınıfı tüm dünyada düzeni alt üst edecek bir devrimi gerçekleştiremez. Milliyetçiliğe karşı sunulacak tek alternatif, ‘yurtseverlik’, ‘ulusalcılık’ vs değil, Proletarya enternasyonalizmidir. Türkiye özelinde de hem ezilen bir ulusun özgürleşmesinin önündeki engellerden biri olarak, hem de uluslararası işçi sınıfını kendi içinde bölmekte olan milliyetçiliğe karşı mücadele etmeliyiz. Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkının meşruluğunu görmeli ve göstermeliyiz. Yurtseverlik, ulusalcılık milliyetçiliğin farklı varyantlarıdır. Bunların yegâne panzehiri Proletarya enternasyonalizmidir.

“Başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz” sözü proleter devrimci mücadeleye omuz veren tüm gençlerin şiarı olmalıdır.

Kamp İzlenimleri

Kamp günü sabah kamp alanına gittiğimizde, alanın teknik şartlar bakımından yetersiz olduğunu gördük. Kolektif bir çalışma ile hızlı bir şekilde kamp alanını düzenledik. Akşam nöbeti, yemek yapımı, çevre temizliği gibi işler için görev dağılımı yaptık. Kamp komitesini oluşturduk. Kamp programını da oluşturduktan sonra artık kamp yapmaya hazırдық.

Kampta paneller, toplantılar ve bir gençlik konferansı yaptık. Konferansa farklı şehirlerden gençler katıldı. Herkes geldikleri yeri ve oradaki gençliğin örgütlülüğünü anlattı.

Konferansta parasız eğitimi, meslek liselerinin problemlerini, üniversite öğrencilerinin harç, burs, yurt vb sorunlarını, okullardaki işçilerin sorunlarını tartıştık. En önemlisi de GSB'nin program taslağını ve gençliğin devrim mücadelesindeki rolünü tartıştık.

Tartışmalarda vardığımız sonuç, genel anla-

myla kapitalizmi yıkabilecek, sınıfsız bir toplum yaratabilecek ve bunu kolektif bir biçimde örgütlenecek yapabilecek yegâne sınıf proletaryadır, şeklinde oldu. Devrimin asıl öznesi işçi sınıfıdır. Gençlik ancak işçi sınıfı mücadelesiyle birlikte mücadele etmelidir.

Tartışmalarımızın sonunda vardığımız çok önemli sonuçlardan biri de insanlar arasındaki sınıfsal ayırımın her yerde vurgulanması ve açığa çıkarılması oldu. Proletaryanın asıl düşmanı onları sömüren burjuvazidir ve sömürüden kurtulmanın tek yolu burjuvaziyi yıkmaktan geçer. Burada biz gençlere işçi sınıfı mücadelesine örgütlü biçimde katılmak düşüyor.

Kendi adıma eğitici bir kamp süreci geçirdim. Aklımdaki soruların birçoğuna cevap bulabildim. Kampa katılan diğer arkadaşların da böyle düşündüğünü sanıyorum. Bir dahaki kampın daha kalabalık olacağını düşünüyorum.

Liseli bir GSB'li.

Programatik Hedeflerimiz -I

Bilindiği üzere Genç Sosyalistler Birliği 1 Mayıs öncesinde çıkardığı “Ruh Var Eksik Olan Örgüt” bildiriyle yürüyüşüne başladı. Haziran’ın sonunda gerçekleştirdiği eğitim kampı ve konferansla ise başka bir aşamaya taşıdı örgütlü yürüyüşünü. Teşbihte hata olmaz derler, GSB’nin şu an içinde bulunduğu süreci şöyle bir benzetmeyle çok iyi açıklayabiliriz. GSB anne karnında bir çocuktur henüz. Bilindiği üzere bir çocuğun sağlıklı doğması hamilelik sürecinin iyi geçirilmesiyle ilgilidir. Bugün her GSB militanı tam da bu örneğe benzer bir şekilde GSB’nin sağlıklı doğması için bu doğum sürecinde özveriyle çalışıyor. Şu anlaşılmasın bu benzetmeden: GSB birçoklarının yaptığı gibi örgütsüzlüğü örgütlemeye çalışmıyor. Tersine GSB’nin doğum sürecinin her anı örgütlülük üzerinden yürüyor. GSB’nin doğumu da tam da bu başlamış bulunan örgütlülüğün üzerinden olacak ve hızla yükselecektir.

GSB ilk söylediği sözden itibaren hep örgütlülük üzerine durdu ve gençliğe her seferinde örgütlenme çağrısı yaptı. Bu yüzden kendi doğum sürecinin de güçlü bir örgütlenme süreci üzerinden oluşması için uğraşmaktadır. Yalnız şu çok önemlidir; güçlü bir örgütlenme güçlü bir siyasi hat üzerine oturur. Şu an GSB açısından içinde bulunduğu süreç, bir yandan da bu güçlü siyasi hattı oluşturma işidir. GSB’nin gerçekleştirmiş olduğu kamp

ve konferans sürecinin özünü bu siyasi hattı kurmak oluşturuyor. Bu sebeple özellikle GSB konferansı boyunca, GSB program taslağı üzerine tartışıldı. Bu program taslağı GSB’nin gençlik hareketinden ne anladığı ve gençlik içerisinde nasıl bir siyaset izleneceği üzerinde durmaktadır.

Gençlik Toplumsal Bir Kategoridir

Gençlik özünde bir toplumsal kategoridir. Kendi başına bir sınıfsal aidiyeti yoktur ya da onu total sınıfsal tanımlamalarla açıklayamayız. Burada kastedilen şudur: bu zamana kadar birçok devrimci gençlik örgütü gençliğin küçük burjuva kökenli olduğunu iddia etmiştir. Bu başlı başına bir yanılsama, hatta yanılsamadan da öte sınıfsal bakıştan uzak bir algıdır. Şunu rahatlıkla söyleyebiliriz; bu tür tanımlarla kavramların içi boşaltılmaktadır. Gençlik özünde belli bir yaş aralığını kapsayan (17-35) toplumsal kategoridir. Kendi başına genel bir sınıf aidiyeti yoktur. Sınıfsal köken bakımından farklılık gösterir. Gençliğin sınıfsal aidiyetleri kendilerinin üretim faaliyetlerindeki durumlarıyla, eğer herhangi bir üretim faaliyetlerinde yer almıyorlarsa ailelerinin sınıfsal aidiyetleri ile bağlantılıdır.

Devrimci hareketin bu konuda yaptığı en büyük yanlışlık gençliği tüketim alışkanlıkla-

rına göre sınıfsal tanımlama içerisine sokmalarıdır. Halbuki bir sınıfa ait olmak tüketim ile ilgili değil, en başta kişilerin üretim araçları karşısındaki konumlarıyla, üretim araçlarına sahip olmak veya olmamakla ilgilidir. Bunları görmek için de Amerika'yı yeniden keşfetmeye gerek yoktur. Biz herkese yeniden tüm samimiyetimizle Komünist Manifesto'yu okumalarını öneriyoruz zira bu konularda çok öğretici bir başucu kitabıdır.

Bu kısmı şöyle toparlayabiliriz, gençlik bir toplumsal kategoridir. Kendi başına bir sınıfsal aidiyeti yoktur. Farklı sınıfların içinde bulunduğu bir kategoridir.

Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizm midir?

Bir önceki bölümde gençliğin bir tür toplumsal kategoriden öte bir şey olmadığını yazmıştık. Gel gelelim devrimci hareket için ise çok daha fazlasıdır. Özellikle yeni bir dünyayı kurma görevi devrimci hareket tarafından öğrenci gençliğin omuzlarına yüklenmiştir. Gerçi şunu da belirtelim, bu konuda devrimci hareket belli yanlışlar ve kafa karışıklıkları içindedir. Bir yandan tüketim alışkanlıklarına dayanarak gençliği küçük burjuva olarak niteliyor, diğer yandan gençliğin devrimcileşmesini bu alışkanlıklardan kurtulmasında görüyor. Bu yüzden de devrimci hareketlerin gençlik içerisindeki çalışması onları bir sosyal çevre olarak örgütlemekten öteye gidememiştir.

Yaşadığımız topraklar devrimci kopuşlar barındıran bir gençlik hareketi tarihine sahiptir. Devrimci hareketler de, her seferinde geçmişe öykünerek, bu tarihi yeniden canlandırmaya çalışmıştır. Öyle ki bir zaman sonra gençliğe kendiliğinden devrimci anlamlar yüklenilmeye başlanmıştır. Her söze gençliğin dinamizminden ve atılğanlığından söz ederek başlanmıştır. Devrimciliğin ölçütü bu dinamizme ve atılğanlığa, bu özellikler ise doğal-

lığında gençliğe yüklenilmiştir. Halbuki tarihe bakıldığında “yaşlı” Seyit Rıza'nın idam sehpasında cellatlarının yüzlerine tükürerek kendi sehpasını kendi itmesini nasıl açıklayabiliriz? Ya da “genç” İbrahim Kaypakkaya'nın işkencilerinin türlü eziyetlerine rağmen komünist kimliğinden ödün vermemesi genç olmasının getirdiği dinamizmle mi açıklanır?

Şu açıktır, gençler tabi ki fizyolojik açıdan daha dinamik ve canlıdırlar ama sınıf siyaseti ile yoğrulmadıkça, onların bu dinamizmlerinin ve canlılıklarının devrimci mücadele açısından çok da önemi yoktur. Hatta bu dinamizm pekala burjuvaziye de yarar sağlayabilir.

Bunları anlatmamızın sebebi devrimi, sosyalizmi, işçi sınıfının devrimci eyleminin sonucu olarak değil de “Gençlik gelecektir” söylemiyle sınıf mücadelesinin dışında arayan anti Marksist görüşleri deşifre etmektir. Bu sloganı sahiplenenler şunun cevabını vermelidir, hangi gençlikle gelecek sosyalizm? Yeri geldiğinde devrimci mahallelere elinde silahla saldıran gençlikle mi, yeri geldiğinde Kürt halkına şovence saldırılar düzenleyen gençlikle mi? Boşuna söylemedik gençliğin dinamizmi bir şey ifade etmez; hatta düşmana bile hizmet edebilir yeri geldiğinde diye. O yüzden aslolan siyasettir; işçi sınıfının devrimci siyasetidir.

GSB açısından şu çok nettir: sosyalizm işçi sınıfının burjuvaziye karşı verdiği mücadelesiyle, kurulacaktır. Sosyalizm kendini dönüştürme uğratan, devrimcileşen işçi sınıfıyla ve bu dönüşümü gerçekleştiren sınıf partisiyle gelecektir. Bu yüzden GSB yeni bir dünya kurmanın görevini kendiliğinden gençliğin omuzlarına yüklemiyor.

GSB, bu sebeple gençliğin öncelikle kendi içinde zaten sınıfsal olarak bölündüğünü teşhir etmekle başlıyor ve gençliği işçi sınıfının devrimci yoluna taşımanın yollarını arıyor.

Nazım Hikmet'i Anlamak

Genç Sosyalistler birliği Turgutlu şubesi olarak Nazım Hikmeti andık.

Amacımız Nazım Hikmet'in mücadelemizde nasıl bir rol oynadığını gözler önüne sermekti. Turgutlu'dan geniş katılım olmak üzere Armutlu ve Kemalpaşa'dan gelen gençleri Nazım Hikmetin komünizm yolunu aydınlatan şair olduğunu, gerek görsel, gerekse yazılarımızla anlattık. Bu anma aynı zamanda Nazım'ı bazı şiirlerinden hareketle "ulusal sair" olarak ilan ederek komünizm davasından uzaklaştırmak isteyenlere de bir cevap oldu.

20. Yüzyılda dünyanın en büyük şairlerinden biri olan komünist şair Nazım Hikmeti ölümünün 51. Ölüm yıldönümünde saygıyla anıyoruz. Mücadelesi ve proleter şiirleriyle Komünizm yolunu aydınlatıyor.

Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.

Amerikan emperyalizminin yarı sömürgeciyiz, dedi Hikmet.

Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ."

Bir Ankara gazetesinde çıktı bunlar, üç sütun üstüne, kapkara haykıran puntolarla,

bir Ankara gazetesinde, fotoğrafı yanında

Amiral Vilyamson'un

66 santimetre karede gülüyor,

ağız kulaklarında, Amerikan amirali

Amerika, bütçemize 120 milyon lira hibe etti, 120 milyon lira.

"Amerikan emperyalizminin yarı sömürgeciyiz, dedi Hikmet

Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ."

Evet, vatan hainiyim, siz vatanperverseniz, siz yurtseverseniz, ben yurt

hainiyim, ben vatan hainiyim.

Vatan çiftliklerinize,

kasalarımızın ve çek defterlerinizin

içindekilerse vatan,

vatan, şose boylarında gebermekse açlıktan,

vatan, soğukta it gibi titremek ve sıtmadan

kıvrnamaksa yazın,

fabrikalarınızda al kanımızı içmekse vatan,

vatan tırnaklarıysa ağalarınızın,

vatan, mızraklı ilmühalse, vatan, polis

copuysa,

ödeneklerinize, maaşlarınızsa vatan,

vatan, Amerikan üsleri, Amerikan bombası,

Amerikan donanması topuysa,

vatan, kurtulmamaksa kokmuş

karanlığımızdan,

ben vatan hainiyim.

Yazın üç sütun üstüne kapkara haykıran

puntolarla :

Nâzım Hikmet vatan hainliğine devam ediyor hâlâ.

Sendikal Örgütlenme Üzerine

— Ali Gök

Sendikal örgütlenmenin, kötü çalışma koşulları altında çalışan işçilerin ücret ve çalışma koşullarını daha iyi duruma getirmek amacıyla yapıldığını tartışmaya gerek yoktur. Niyetleri tartışmıyoruz. Başarısızlıkla sonuçlanan sendikalaşma girişimleri işçilerde kendi gücüne güvensizlik ve yabancılaşma, sendikaya karşı bir güvensizlik ve sendikacılara karşı haklı bir öfke ve mücadele azminde küçümsenmeyecek olumsuz etki yaratmaktadır. Başarısız sendikal örgütlenmeyle ilgili etrafımızda sayısız örnek doludur.

Koşulları iyi değerlendirmeden, hazırlıklar iyice yapılmadan, karşıdaki düşmanın gücü iyice hesaplanmadan girişilen eylemler çoğunlukla başarısızlıkla sonuçlanıyor ve bu durum sadece mücadele halindeki işçilerin değil tüm işçi sınıfının moralini bozuyor. **Parolamız “kendimizin en güçlü, düşmanın en zayıf anında” saldırmak olmalıdır.**

Sendikal örgütlenmede başarılı olmak için nasıl bir çalışma yapmalıyız? Bu konuda yaşadığımız deneyimlerle ilerlemeye çalışalım. Fabrikalardaki sendika örgütlenmelerinin olmazsa olmazı birinci koşulu gizliliktir. Bu kurala dikkat edilmezse, hem de çok dikkat edilmezse mücadele kesinlikle kazanılamaz. Örgütlenecek fabrika seçimi dikkatli bir şekilde yapılmalıdır. Fabrika bulunduğu alanda, organize sanayi bölgesinde, patronların en güçsüz işçilerin sesinin güçlü çıkacağı fabrika olmalıdır. Bu fabrika örgütlenmesi diğer fabrikalardaki işçilere de önderlik edebilecek bir konumda olmalıdır. Örgütlenecek fabrika ile ilgili bilgiler eksiksiz toplanmalıdır. İşçilerin

sayısı, fabrikadaki üretim yapan bölümler, fabrikanın sipariş olarak durumu önemlidir.

Gizlilik temelinde oluşturulmuş, düzenli olarak toplanan, acele etmeyen, gündemli sıkı toplantı yapan üst komite, örgütlenmenin can damarıdır, kalbidir. Böyle bir yapı oluşturmadan bu iş olmaz. Fabrikanın can damarı olan bölümlerde vardiya durumlarını dikkate alarak öncelikle en sıkı işçilerden oluşan, bir işçiden başlayan yavaş yavaş gizli komiteler kurulmaya başlanmalıdır.

Fabrikada patronun yanında olan örgütlenmesi zor olan kesimin sayısı belirlenmeli ve bu işçilere karşı dikkatli olunmalıdır. Yetkinin alınması için yasal zorunluluk olan %51 sayısı kesin olarak yeterli değildir. Kesin olarak örgütlenmeyi kazanmamız için bu sayının %70’leri geçmesi çok önemlidir.

Örgütlenmemizde dikkat etmemiz gereken kuralların dışında, örgütleneceğimiz sendika da en az örgütlenmedeki titizliğimiz kadar önemlidir. Fabrikadaki örgütlülüğümüzü gerek sendikal prosedür gerekse militan sendikacılık olarak yapamazsak sendikal örgütlenme kesin olarak başarısızlıkla sonuçlanacaktır.

Bunların dışında mücadeleyi başarıya götürece en önemli kural komünist hücrelerdir. Ancak ve ancak iyi bir şekilde donanmış komünist örgüt tarafından ustaca yönetilen sendikal örgütlenme, başarıyı getirebilir. Komünist hücreler üzerinde yükselen fabrika örgütlenmesi sendikal örgütlenmeyi fabrikalarda başarılı kılabilir. Bu aynı zamanda sendikal mücadeleyi siyasal mücadeleyle birleştirmenin, işçileri daha keskin mücadelelere hazırlamanın da biricik yoludur.

Devrimci Parti İçin Program Taslağı -III

Devrimin Niteliği:

1-Her devrimin hedefi siyasal iktidarın ele geçirilmesidir. Devrimin niteliğini, devrimin hangi sınıf tarafından hangi sınıfa karşı yapıldığı, hangi sınıflar arasındaki çelişkiyi çözdüğü ya da çözeceği belirler.

2-Türkiye, dünya emperyalist işbölümü içinde yer alan, gelişimi bu işbölümü tarafından biçimlenen kapitalist bir ülkedir. Egemen sınıf burjuvazidir. Burjuvazi homojen bir sınıf değildir, içinde farklı gruplar ve bu gruplar arasında çelişkiler ve rekabet vardır. Sermaye başka ve yabancı sermayeler var olmadan var olamaz. Çelişkiler ve rekabet zaman zaman bir çatışmaya dönüşse de, burjuvazi işçi sınıfı karşısında bir sınıf olarak yer alır. Finans kapital bu sınıfın hegemon gücüdür. Proletarya, kapitalist üretim ilişkileri içindeki konumu itibariyle burjuva egemenliğe son verecek tek devrimci sınıftır. Bu devrimde proletaryanın ittifakları, Kapitalist üretim koşullarında gün be gün eski konumlarını kaybederek proleterleşme süreci içinde olan şehir ve kırsal küçük burjuvazisidir.

3-Devrimin hedefi burjuva egemenliğe son vermek, burjuva devleti zor yoluyla parçalayarak proletarya diktatörlüğünü kurmaktır. Proletarya devrimin toplumsal gücü, proletaryanın partisi- komünist parti devrimin öncü siyasal örgütüdür.

4-Proletarya ve burjuvaziden oluşan “saf” bir kapitalizm olamayacağı gibi, “saf” bir dev-

rim de olamaz. Proletarya burjuvazinin karşısında tüm sömürülen ve baskı altında tutulan sınıf ve katmanların temsilcisidir. Onları kurtarmadan kendisini de kurtaramaz. Proletaryanın devrimdeki ittifakları, yoksul ve küçük köylülük ve şehir küçük burjuvazisidir. Proletarya bu ittifakın hegemon gücüdür. Devrimin kapsamını belirleyen bu ittifak iktidarın sınıfsal paylaşımı anlamına gelmez. Sınıf iktidarı paylaşılmaz.

5-Parti, emperyalizm çağında dünya kapitalist işbölümü dışında “ulusal” burjuva ve “ulusal” kapitalizm gibi kavramları küçük burjuva yanılısına olarak görür ve reddeder.

Parti, kapitalizmin gelişmişlik düzeyi ve burjuvazi içindeki ayrışma ve çatışmaya dayalı “anti-tekel”, anti-faşist, kapitalist olmayan yol vb. devrim anlayışlarını da küçük burjuva uzlaşmacılığı olarak görür ve reddeder. Sosyalist devrimi savunur.

Partinin Amacı ve Niteliği:

1 – Partinin amacı işbölümü, mülkiyet, sınıflar ve devletin olmadığı, emek ile emek araçları, zihinsel emek ile bedensel emek arasındaki karşıtlığın ortadan kalktığı, toplumsal örgütlenmenin siyasal niteliğini yitirdiği, üretici güçlerdeki gelişmenin emeği toplumsal üretimin nezaretçisi konumuna getirdiği, insanlar arasında her türlü ayrımcılığın ortadan kalktığı, bireyin çok yönlü gelişmesinin olanaklı olduğu komünist toplumun kurulmasıdır.

2 - Parti, sınıfsal köken, ırk, cinsiyet vb. ayırımı olmaksızın bu amaç için birleşen ve mücadele eden komünistlerin devrimci savaş örgütüdür. Üyeliğin bu niteliği, partinin sınıf partisi olması ile çelişmez. Parti, hem teorik öncülleri hem de dayandığı toplumsal güçle bir sınıf partisidir. Proletaryanın öncü örgütüdür. Bu niteliğini, sınıfın en sağlam, en bilinçli, en savaşkan unsurlarını kendi öncüsü olarak örgütleyerek pekiştirir. Bunu parti sürekliliğinin, disiplininin ve küçük burjuva etkilere karşı mücadelenin zorunlu bir gereği olarak görür.

3 – Partinin ideolojisi olan Marksizm – Leninizm hem partinin ideolojik birliğinin hem de örgütsel birliğinin ve disiplinli bir parti yaşamının da temelidir. Parti Marksizm – Leninizm’i bir eylem kılavuzu olarak ele alır. Onun arlığını korumayı ve sınıf mücadelesi yoluyla zenginleştirmeyi bir görev olarak görür.

4 – Partinin tarihsel görevi, son özel mülkiyet ve sömürü toplumu olan kapitalizmi yeryüzünden silmek ve sınıfsız toplumu kurmaktır. Sınıfsız toplumu kuracak toplumsal güç olan proletaryayı bu göreve hazırlamak, kendi eyleminin koşulları ve niteliğinin bilincine varmasını sağlamak, onu bilinç ve örgütle donatarak birleştirmek, amacı siyasal iktidarı ele geçirerek komünist toplumun kurulması olan sınıf mücadelesine ideolojik, politik ve örgütsel önderlik etmektir.

5 – Parti, işçi hareketiyle bilimsel komünizm teorisinin birliğidir ve bu birlik olmadan sınıfın öncü örgütü olmaya hak kazanamayacağı gibi, kendi varlığının sürekliliğini de koruyamaz.

6 – Parti, merkezinde profesyonel devrimcilerin bulunduğu merkezîyetçi, sıkı disiplinli bir örgütler toplamıdır. Profesyonel devrimcilik parti içinde bir ayrıcalık değil, devrim ve komünizm davasına yüksek bir bilinç, feragat ve cesaretle bağlanmaktır.

7 – Parti, önderliğini yürüttüğü sınıf mücadelesinde, kendini hiçbir mücadele biçimi ve yöntemiyle sınırlamaz. Hiçbir mücadele ara-

cını mutlaklaştırmaz ya da peşinen reddetmez. Barışçı mücadele biçimlerini kullanırken de devrimin barışçı gelişmeyeceği gerçeğinden hareket eder. İç savaş, politik mücadelenin en yüksek biçimi olarak ele alır ve hazırlığını buna göre yürütür. Taktiğini, mücadelenin her evresinde o evrenin özelliklerini dikkate alarak saptar ve uygular.

8 – Proletaryanın kendisi gibi, mücadelesi de enternasyonaldir. Parti, ulus-devlet biçiminde örgütlenmiş kapitalist sistemde, bu enternasyonal davanın bir müfrezesidir. Görevi, kendi ülkesindeki devrimi gerçekleştirmek ve komünizmin dünya çapındaki zaferi için savaşmaktır.

9 – Parti, kapitalizmin evrenselleşmesinde dünya komünizminin gerçekleşmesinin büyüyen olanağını görür. Bununla birlikte kapitalizmin eşitsiz gelişmesinin devrimin eşitsiz gelişmesine yol açabileceğini hesaba katar. Kapitalist ulus-devlet örgütlenmesine, ulusal ve kültürel farklılıklara dayalı her türlü “ulusal” komünizm anlayışını reddeder. Sınıf mücadelesinin her ülkede içinden geçtiği özgül koşulları dikkate alır. Proletaryanın enternasyonal birliği ve örgütlülüğünü savunur. Komünist partilerin kendi ülkelerinin işçi sınıfları üzerindeki etkinliği temelinde yeni bir enternasyonalin örgütlenmesini, dünya devriminin zaferi için zorunlu görür.

10 – Parti, proletarya içinde örgütlenmiş diğer partilerden, komünizm davasına bağlılığı, teorik üstünlüğü, örgütlenmesinin ve eyleminin niteliği ve taktik üstünlüğüyle ayrılır. Bununla birlikte, bu partiler ve kapitalizme karşı mücadele eden diğer parti ve örgütlerle, bağımsızlığını koruyarak ilke ve amaçlarına bağlı kalarak, mücadelenin değişik aşamalarında uygun işbirlikleri kurar. Devrimci dayanışmayı savunur.

Proletarya Diktatörlüğü:

1 – “Kapitalist toplum ile komünist toplum arasında, birinden ötekine devrimci dönüşüm dönemi yer alır”. Geçiş dönemi, kapitalist üre-

tim ilişkilerinin yol açtığı alışkanlık ve yabancılaşmayı ortadan kaldırmak, toplumun yeni temeller üzerinde kurulmasına elverişli bir ortam yaratmak zorunluluğundan doğar. Yeni bir toplum ancak gelişmiş bir üretici güç ve dönüşüme uğrayarak yenilenmiş, devrimcileşmiş insanla kurulabilir. Proletarya diktatörlüğü bu dönüşümü sağlayacak siyasal biçimdir. Devrim bu sürecin başlangıcıdır.

2 – Devrim, bir sınıfın iradesini öteki sınıfa zorla kabul ettirmesidir. Bu anlamda sınıf iktidarı, bir sınıfın diğer sınıf ya da sınıflar üzerindeki diktatörlüğüdür. Proletarya diktatörlüğü, proletaryanın burjuvazi üzerindeki sınıf diktatörlüğüdür. Parti, “geçiş döneminin” bu karakteristiğini kavrar ve propagandasını yapar.

3 – Proletarya diktatörlüğünü devrim yoluyla, burjuva devleti parçalayarak kurar. Kendini egemen sınıf olarak, toplumu da bu egemenlik altında yeniden örgütler. Bu aygıtı dayanarak, yenilen ama gerek ekonomik, gerekse ideolojik olarak henüz yok olmamış burjuvazinin direncini kırar ve toplumun komünist dönüşümünün koşullarını hazırlar, devletten devletsizliğe geçişi sağlar.

4 – Her egemen sınıfta olduğu gibi proletarya da diktatörlüğünü bir devlet aygıtı eliyle yürütür. Bu aygıtın baskı gücünü kızıl birlikler oluşturur. Ancak proletarya diktatörlüğü gücünü özel aparatlardan değil, proletarya ile kurduğu doğrudan bağla, silahlanmış proletaryadan alır. Yasama, yürütme ve yargı birliğine dayanan proleter devlet aygıtı, proletarya ile ittifaklarının (kır, şehir yoksulları ve küçük üreticiler) her düzeyde örgütlenmesine dayanır. Proletarya bu örgütlenmenin hegemon gücüdür. Bu örgütlenme iktidarın sınıfsal olarak paylaşılması anlamına gelmez.

5 – Proletarya diktatörlüğü devlet aygıtını burjuva etkilerden arındırmak için, a) devlet işlerini her yurttaşın yapabileceği ölçüde basitleştirerek, devlet görevinin ayrıcalıklı konumuna son vererek, b) görevlilerin seçimle gelme ve

geri çağrılabilir olmasını sağlayarak, c) ücretleri ortalama işçi ücretiyle sınırlayarak önlemler alır. Ancak bu önlemler başlangıç için etkili olsa da yeterli değildir. Bürokratinin panzehiri, devrimci devrim ve komünizm davasına bağlı yeni devrimci insanın yaratılmasıdır.

6 – Yakın ya da uzak, nasıl tanımlanırsa tanımlansın, proletarya diktatörlüğü bir amaç değil, sınıfsız topluma geçişin aracıdır. Niteliği ve gelişimi bu komünist bakış açısından belirlenir ve asıl işlevi komünizmin maddi koşullarının hazırlanmasıdır. Proletarya bu hazırlığa, devrimin hemen ertesinde üretim araçları üzerindeki kapitalist özel mülkiyete el koyarak, tarımda küçük üreticinin kooperatifleşmesini özendirerek başlar. Üretici güçleri geliştirdiği oranda bunu ekonominin tümüne yayar.

7 – Kapitalist özel mülkiyete el koyma temelinde oluşan devlet mülkiyeti ve küçük üreticilerin bir araya gelmesinden oluşan kooperatif mülkiyet, sosyalist ekonominin ana temelidir. Sosyalist ekonomi bu iki mülkiyet temelinde merkezi planlamayla yürütülür.

8- Proletarya diktatörlüğünün amacı “ yalnızca insanlığın küçük devletlere bölünmesine ve ulusların herhangi bir şekilde tecrit edilmesine son vermek değildir. Amaç yalnızca ulusları birbirine yaklaştırmak değildir, onları bütünleştirmektir.”

Proletarya diktatörlüğü bu amacına ulusları zorla özgürleştirerek ya da baskı altında tutarak değil , ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını (UKKTH) savunarak proletaryanın uluslararası birliği ve mücadelesi yoluyla ulaşır.

Ezen ve ezilen ulus proleterlerinin birliğini, ezen ve ezilen ulusların özgürlüğünün ve ulusların ortadan kalkmasının koşulu olarak görür. UKKTH ilkesini olası sonuçlarından bağımsız olarak tanır. Bu çerçevede Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ayrı bir devlet kurma hakkı olarak ve bunu gönüllü birliğin koşulu olarak görür ve uygular. Halklar arasındaki ırk, dil, din vb. farklılıklarına dayalı her türlü ayrımcılığı

reddeder. Milliyetçi ve şoven ideolojilere karşı işçi ve emekçileri proletarya enternasyonalizmi ilkesi ile eğitir. Uluslara ve dillere ayrıcalıksız tam hak eşitliği ilkesini garanti altına alır.

9 - Proletarya diktatörlüğü, sosyalizm, (kapitalizm ve komünizm gibi) kendine özgü ilişkilere sahip bir toplumsal formasyon, bir üretim tarzı değildir. O, ölmekte olanla - kapitalizm - doğmakta olan - komünizm - arasında bir mücadele dönemidir. İşbölümü, mülkiyet, sınıflar vb. proletarya diktatörlüğü altında değişime uğrayarak varlıklarını sürdürürler. Proletarya diktatörlüğü altında emek hâlâ bir değer ölçüsü olma özelliğini ve ürünler esas olarak devlet tarafından üretilip dağıtılsalar da meta olma özelliklerini korurlar.

10-Proletarya diktatörlüğü koşullarında sınıf savaşımı, sadece sosyalizmin dönüşüme uğrayan iki temel sınıfı arasında (proletarya - kooperatif köylülük) bir savaşım olarak sürmez. Kapitalist ilişki dünya ölçüsünde egemen bir ilişki olarak varlığını sürdürdüğü müddetçe kapitalizm muzaffer sosyalizm için bir dış olgu olarak var olmaz. Sosyalizmin içinde eski toplumun kalıntıları ve alışkanlıkları bu egemen kapitalist ilişki tarafından sürekli olarak beslenirler. Ayrıca kapitalist ilişkiler sadece küçük meta üretiminden değil, üretim ve devlet aygıtında burjuva ideolojik ilişkilerin ürettiği alışkanlıklardan da beslenirler. Bu durum proletarya diktatörlüğünün bir ya da birkaç ülkede gelişimini tamamlayamayacağı ve komünizme geçilemeyeceği anlamına da gelir.

11 - Proletarya diktatörlüğü kapitalizmin varlığına bağlı bu etkileri ancak bir yandan üretici güçleri geliştirerek, değer yasasının işleyişini daraltarak ve değer yasasını ekonomik bir kategori olmaktan çıkartarak, yani toplumsal fonu genişleterek, öte yandan kendi amacına uygun devrimci kişiliği, alışkanlıkları değiştirecek olan devrimci kültürü yaratarak ve çoğaltarak önler.

12 - Sosyalizm, kendine özgü bir üretim

ilişkinine - altyapıya - sahip olmadığından, o altyapıdan beslenen kendiliğinden oluşan bir bilince de sahip değildir. Tersine, kapitalist öğeleri barındıran bu altyapı sürekli olarak kendiliğinden burjuva ideolojisini üretir. Bu durum proletarya diktatörlüğü altında partinin artan rolüne işaret eder. Tarihsel deneyim, kendi amacına uygun yeni insan ve yeni kültürü yaratamayan devrimin bozulma ve çürümeye, sonuçta da yıkılmaya mahkûm olduğunu kanıtlıyor. Parti, bu durumu dikkate alarak ideolojik mücadeleyi güçlendirir, yeni insan ve yeni kültürü egemen kılar.

13 - "Proletarya eski toplumu devirme uğruna savaşım dönemi boyunca gene eski toplumun tabanı üzerinde hareket ettiğinden ve dolayısıyla, kendi hareketine bu topluma özgü siyasal biçimler verdiğinden, bu kavga dönemi boyunca henüz kendi kesin yapısına ulaşmamıştır ve kurtuluş için bu kurtuluştan sonra kullanımdan düşecek araçlar kullanır." Bu araçların en önemlisi devlettir. Kapitalist sınıf var olduğu sürece (proletarya iktidarı aldığı anda bu sınıf bir anda ortadan kaybolmaz- küçük meta üretimi altında varlığını uzun bir süre devam ettirir) proletarya zor önlemlerine gereksinim duyar. Proletarya diktatörlüğü bu gereksinimden kaynaklanır ve özel mülkiyet bütün biçimleriyle ortadan kaldırıldığında, baskı altına alınacak hiçbir sınıf kalmadığında, devletin varlık nedeni, dolayısıyla kendisi de kendiliğinden ortadan kalkar.

..... **Güncel Mücadele ve Talepler:**

Parti, işçi ve emekçilerin güncel talepler için yürüttükleri mücadeleleri destekler. İşçi ve emekçilerin siyasallaşmasını ve siyasal mücadeleye katılımını sağlayarak, bu mücadeleleri tekil mücadeleler olmaktan çıkartır ve program hedefleriyle birleştirerek yürütür. Sınıf mücadelesinin seyrine bağlı olarak değişen ve yenilenen bu taleplerin bugün öne çıkmış olanları şöyle sıralanabilir:

1- Siyasi özgürlüklerin, parti, dernek, sendika kurmak, hiçbir koşula bağlı olmaksızın toplantı ve gösteri yapmanın önündeki bütün engellerin kaldırılması,

2-İşçi memur ayırımının kaldırılması, her işçi için zorunlu sendika ve sosyal güvenlik hakkının sağlanması, sendikaların tüzük ve programlarının işçilerin istedikleri gibi düzenlemesinin önündeki yasal engellerin kaldırılması, sendika işyeri temsilcileri ve delegelerin işçiler tarafından seçimi, sendika yöneticilerinin ücretlerinin ortalama işçi ücreti düzeyinde belirlenmesi, sendika fonlarının şeffaflaştırılması,

3- Sendikalaşmanın önündeki bütün engellerin kaldırılması, işçinin istediği sendikaya üye olması,

4- Bütün çalışanların grevli toplu sözleşme hakkına sahip olması, genel grev ve dayanışma grevi önündeki yasal engellerin kaldırılması, Lokavtın yasaklanması, işverenin iflası durumunda borçların işverene ait olması koşuluyla işyerinin işçilere devredilmesi,

5- İşverenin keyfi uygulamalarını ortadan kaldırmak için işyerlerindeki bütün sorun ve anlaşmazlıkların işçilerin 2/3 oranında temsil edildiği işyeri komisyonlarınca çözüme kavuşturulması,

6- Asgari ücret uygulamasına son verilmesi, ücret ve sosyal hakların bütün işyerlerinde toplu sözleşmeyle belirlenmesi,

7- İşgününün haftada beş gün üzerinden yedi saatle sınırlandırılması, öğlen tatillerinin işgününe dahil edilmesi,

8- 17 yaş altı çocukların çalışmasının yasaklanması, üretimin sürekliliğinin zorunlu olmadığı durumlarda vardiyalı çalışmanın ve mesainin yasaklanması,

9- İş mahkemelerinde işçilerin kendi temsilcileriyle yarı yarıya temsil edilmesi,

10- İşsizlerin zorunlu sendika ve sigorta kapsamına alınması, işsizlik ücretinin normal

ücretin 2/3'ünden az olmaması,

11- Yoksul ve küçük köylülerin ipotek ve banka borçlarının yok sayılması,

12- Ulusların kendi kaderini tayin hakkının ayrılmak ve ayrı devlet kurma hakkı olarak ikircimsiz tanınması, Kürt halkının demokratik özerklik talebinin kabul edilmesi, anadilde eğitimin önündeki tüm engellerin kaldırılması, uluslara ve dillere tam hak eşitliği sağlanması,

13- Herkese parasız sağlık ve eğitim hakkının sağlanması, 17 yaşını bitiren öğrencilerin zorunlu genel sigorta kapsamına alınması, öğrencilere parasız yurt olanağının sağlanması,

14- YÖK'un lağvedilmesi, üniversite kurumlarının öğrenci, öğretim üyeleri ve çalışanlar tarafından seçilmesi, her türlü seçme ve yerleştirme sınavının kaldırılması, okullardaki yerleştirmelerin öğrencilerin yetenek ve isteklerine uygun olarak yapılması,

15- Ev işleri ve çocuk bakımını kadına yükleyen erkek egemen iş bölümünün, burjuva ideolojisinin çifte ahlak anlayışının ve cinsiyetçi, ırksal ve etnik ayrımcılığın ortadan kaldırılması, insanlar arasında cinsel tercihlerinden dolayı ayrımcılık yapılmasına son verilmesi,

16- Eşit işe eşit ücret temelinde kadının ekonomik hayata daha etkin katılımı, toplumsal alanda kadına pozitif ayrımcılık tanınması,

17- Irkçılık ve şovenizmin yasaklanması,

18- Dinlerin birbiri karşısında üstünlüğüne dayalı her türlü dinsel ayrıcalık ve baskının yasaklanması,

19- Okullardan zorunlu din derslerinin, resmi belgelerden din hanelerinin kaldırılması,

20- Diyanetin lağvedilerek, her dini grubun kendi işlerini kendi içlerinde halletmesi,

21- Doğal dengeyi bozan her türlü kapitalist tahribata, yer altı ve yer üstü kaynakları üzerindeki kapitalist yağmaya son verilmesi.(v.b.)

Program Ekleri: Hak ve Özgürlükler Mücadelesi:

Sömürü ve yoksulluğun derinleşmesi sermayenin genel eğilimidir. Bu eğilim devletin şiddeti ile birleşerek sürdürülür. Hak ve özgürlükler mücadelesi, sermayenin ekonomik ve politik saldırıları karşısında ezilen sınıfların, mesleklerin, katmanların vb. kendi günlük çıkarlarını korumak ve genişletmek zorunluluğundan doğar ve kapitalizm var olduğu müddetçe, varlığını şu ya da bu biçimde sürdürür.

Mevcut düzen sınırları içinde kalan bu mücadeleler, geçici rahatlama dışında mevcut durumlarında somut bir düzelme sağlamasalar da, kitlelerin birleşmesi ve eğitiminde önemli bir rol oynarlar. Kitleler düşmanı bu mücadeleler sırasında tanır ve farklı mücadele biçimlerine yönelme gereksinimi bu alanda filizlenir.

Parti, kitleleri tanıma ve bağ kurmada önemli olanaklar sunan bu mücadeleleri, sınıf mücadelesinin bir alanı olarak ele alır. Bu mücadelelerin daha etkin bir biçimde yürütülmesinin araçları olan siyasal özgürlüklerin (örgütlenme, dernek, sendika kurma, basın, toplantı, gösteri vb.) genişletilmesi için mücadele eder.

Parti bu mücadeleleri tekil, yalıtık mücadeleler olmaktan çıkararak, sınıf mücadelesiyle birleştirmek ve sınıfın iktidar savaşına bağlayarak merkezileştirmek için çaba sarfeder.

Sendikal Mücadele:

Ücretlerin düşmesi, çalışma koşullarının kötüleşmesi sermaye hareketinin genel eğilimidir. Çeşitli isimler altında işçi birlikleri, sendikalar, işçilerin sermayenin bu genel eğilimine karşı kendiliğinden hareketinin doğal ve zorunlu araçları olarak ortaya çıktılar, mücadele içinde biçimlendiler ve kapitalizm var olduğu sürece de varlıklarını sürdüreceklerdir.

Proletaryanın burjuvaziye karşı yürüttüğü sınıf savaşının üç biçiminden (teorik, politik

ve pratik ekonomik) biri olan ekonomik mücadele ile işçiler kendi saflarındaki rekabeti azaltarak kapitalist sınıf karşısında bir sınıf olarak birleşirler. Bu mücadeleyi ideolojik ve politik mücadeleyle bir uyum içinde yürüttüklerinde proletaryanın daha büyük mücadelelere hazırlanmasında bir kaldıraç görevi görür. Ancak sendikal mücadele sınıfın diğer iki mücadele biçiminden kopartıldığında, işçilerin ücret ve çalışma koşullarında geçici iyileştirmeler sağlasa da, sonuçta mevcut ücretlilik sistemine dokunmadığından, proletaryanın esaret zincirini pekiştirmekten başka sonuç vermez.

Pratikte sınıf hareketi içinde iki farklı sendikal mücadele anlayışına yol açan bu durum özünde, proletarya ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin sendikal alana yansımasıdır.

Sendikaların sınıf mücadelesindeki yeri ve rolünü belirleyen temel kriter, ücretler ve çalışma koşullarını iyileştirmede elde ettikleri başarılar değil, sınıf mücadelesinin amacıyla olan bağlantılarıdır. Sınıf mücadelesinin tarihinin kanıtlandığı, sendikaların, siyasal mücadeleden uzaklaştıklarında burjuva siyaset alanında kalarak, mevcut kazanımlarını koruma yeteneğini de kaybettikleridir. Bugün dünya çapında sendikal hareketin mevcut durumu tam da budur.

Özellikle II. Dünya Savaşı sonrasında toplumsal uzlaşma ile sınıf mücadelesinden kopan sendikal hareket, elinde tuttuğu geniş finans olanaklarıyla finans kapitalle bütünleşti. Burjuva partilerin birer eklentisi oldu.

Türkiye’de bu bütünleşme 12 Eylül terörü altında, ekonominin yeniden yapılanması ve uluslararası işbölümü içindeki yerine uygun olarak gerçekleşti.

Sendikal hareketteki bu dönüşümü sadece burjuvazinin etkinliği ve bürokratlaşma ile açıklamak, soruna sonuçlardan yaklaşımdır. Sendikal hareketin burjuva siyasetin sınıf üzerindeki bir denetim aracına dönüşmesi her şeyden önce kapitalist gelişmenin üretim sürecinde yol açtığı değişimler ve bunun sınıf hareketin-

deki etkileriyle ilgilidir.

Taşeronlaştırma, esnek ve güvencesiz çalışma, her türlü yöntemle emek yoğunluğunun arttırılması, sendikasılaştırma vb., bu yeni iş bölümünün emek süreci üzerindeki etkileridir. Ama sınıf mücadelesinde bir gerilemeyi anlatan bütün bu etkiler kendiliğinden gerçekleşmedi. Bu süreç bir yandan artan burjuva terör, öte yandan siyasal mücadeleden koptuğu ölçüde ekonomik mücadeleyi yürütme yeteneğini de kaybeden bir sendikal anlayış ve siyasal mücadeleyi ekonomik – demokratik haklar mücadelesine indirgeyen bir politik anlayışın sonucu olarak gerçekleşti.

Bu aynı zamanda, siyasal mücadeleden kopuk bir sendikal mücadele ve sendikal mücadele üzerinde kurgulanmış bir siyasi mücadelenin de iflasının tescili oldu.

Proletarya, bu cendereden ancak bu yeni koşulları dikkate alan, buna uygun mücadele araç ve yöntemlerini geliştiren, fabrika ve işyerlerinde kurulacak sağlam örgütler üzerinden ekonomik mücadeleyi siyasal mücadeleyle birleştiren bir mücadele perspektifi ile çıkabilir.

Parti, işçi sınıfının ücret ve çalışma koşullarını iyileştirmek, güçlerini birleştirerek eğittiği, ekonomik (sendikal) mücadeleyi meşru ve zorunlu bir mücadele olarak ele alır. Bununla birlikte ücretlilik sistemine dokunmayan, yalnızca ücret artışlarıyla yetinen ve işçi sınıfını kapitalist köleliğe mahkûm eden bir sendikal anlayışı sınıf uzlaşmacılığı olarak görür ve reddeder.

“İşçi sınıfının mücadele durumunda, ekonomik eylemi ile siyasal eyleminin ayrılmazcasına birbiriyle bağlı olduğunu” savunur ve bunu sınıfın sendikal birliğinin temeli olarak görür.

Sermayenin artan saldırıları karşısında işçi sınıfı içinde sendikalaşma eğiliminin güçlendiğini, bunun karşısında devletin sınıf üzerinde birer denetim aracı işlevi gören mevcut sendikalara karşı bir güvensizliğin büyüdüğünü tespit eder. Bu güvensizliğin ancak işçi sınıfı

içinde sistemli, sabırlı ve inatçı bir ideolojik ve politik çalışmayla aşılabileceğini öngörür.

Kadın Sorunu:

İlk toplumsal iş bölümü ve mülkiyet ilişkisinin ortaya çıkmasıyla başlayan erkeğin kadın üzerindeki egemenliği, sınıflı toplum boyunca farklı biçimlere bürünerek sürdü. Tarih boyunca egemen sınıfların egemenliklerinin bir aracı olarak kullandıkları dinsel ideoloji, kadını cehalete mahkûm ederek, ahlaki ve aşağılayıcı boyutlarla bu köleliği pekiştirdi.

Toplumun sınıfsal yapısının maddi temeli olan toplumsal işbölümü ve mülkiyet ilişkileri kadının toplumsal statüsünü belirlerken, aynı zamanda kadının sınıfsal ayrışmasına da yol açtı. Egemen sınıfın üyesi olan kadınla ezilen sınıfların üyesi kadın arasında sınıfsal ayrışma toplumdaki sınıfsal ayrışmaya göre biçimlendi. Egemen sınıfın üyesi kadın sınıfsal konumunun ona sağladığı ayrıcalıklarla ev hizmetleri ve çocuk bakımında ezilen sınıflardan kadın emeğini kullanarak, erkek egemen işbölümünden, belirli ölçüde, kurtulma olanağını elde etti. Sınıfsal konumunun kendisine sağladığı bu olanağı kendi hemcinslerine karşı baskıcı ve aşağılayıcı bir tarzda kullanarak, aslında mustarip olduğu erkek egemen sistemle bir anlamda bütünleşti.

Sınıflı toplumların en gelişmiş olan kapitalizmle birlikte kadının toplumsal konumu ve sınıfsal ayrışması da yeni bir boyut kazandı. Bu toplumda erkek egemen sistem ayrıştırıcı ve aşağılayıcı etkisiyle varlığını sürdürse de, kadının sınıfsal ayrışması bizzat kadın emeğinin kapitalist üretim sürecine ucuz ve uysal işgücü olarak eklenmesiyle daha da belirginleşti. Kapitalist gelişmeye paralel olarak özellikle günümüzde hizmetler sektöründeki büyüme, ev hizmetleri ve çocuk bakımının artı-değer üretimine eklenmesiyle birlikte kadın emeğinin kullanım alanı da genişledi. Kapitalizmde emekçi kadın sadece ezilen sınıfın, erkek egemen sistemin uygulamalarına maruz kalan bir üyesi değil, aynı zamanda emek gücünü satmak

zorunda kalan bir işçidir. Kapitalizmin, kadının ekonomik hayata daha fazla katılımını sağlamış olması kadının toplumsal konumunda bir iyileştirmeyi sağlamamış, tersine kadının konumunu çifte kölelikle perçinlemiştir. Kapitalist sistemde burjuva kadın ya doğrudan bir patron olarak, ya da egemen sınıfın bir üyesi olarak işçi ve emekçi kadınla karşıt konumlara sahiptir ve erkek egemen sistemden farklı biçimde etkilenirler. Bu durum burjuva kadınla işçi ve emekçi kadını tek bir kadın hareketinde ve mücadelesinde buluşturmaz. Kadın sorunu ancak bu sınıfsal ayrışma içinde doğru kavranabilir ve doğru bir mücadele zeminine kavuşabilir.

Emekçi kadının bu çifte kölelik zincirinden kurtuluşu, köleliği olanaklı kılan koşullardan bağımsız olarak ele alınamaz. Toplumsal iş bölümü ve mülkiyet ilişkisi ortadan kaldırılmadan, özel ev ekonomisi bir toplumsal sanayi dalı haline getirilmeden, çocukların bakımı toplum tarafından üstlenilmeden, ne aile toplumun ekonomik ve siyasi birimi olmaktan çıkartılabilir, ne kadın erkek ilişkisi ahlaki ve ekonomik etkenlerden arındırılarak eşit bir ilişki temeline oturtulabilir ve ne de kadının tam ve kesin kurtuluşu sağlanabilir. Bu aynı zamanda kadının erkek egemen sistemin bütün etkilerinden de kurtuluşudur.

Ancak kadının kurtuluşunun bir toplumsal kurtuluş sorunu olması, kadının mutlu günü beklerken uysalca çifte köleliğe boyun eğmesi anlamına gelmiyor. Tersine, emekçi kadın kendi sorununu bütün yönleriyle kavradığı, örgütlenerek aktif bir özne haline geldiği ve gücünü toplumsal kurtuluşa kattığı ölçüde, kendini hem sömürüden kurtarabilir, hem de dinin ve erkek egemen ideolojinin üzerindeki aşağılayıcı etkilerini geriletebilir.

Parti,

-Ev işleri ve çocuk bakımını kadına yükleyen erkek egemen iş bölümüne,

-Burjuva ideolojisinin çifte ahlak anlayışına ve cinsiyet ayrımcılığına,

-Kadını aşağılayan dinsel ön yargılara karşı çıkar,

-Eşit işe eşit ücret temelinde kadının ekonomik hayata daha etkin katılımını,

-Toplumsal alanda kadına pozitif ayrımcılık tanınması için, kadın örgütlerinin verdiği mücadeleyi destekler.

-Kadın mücadelesini sınıf mücadelesinden kopartarak kadın –erkek karşıtlığı temelinde ya da tikel ve yalıtık bir mücadele olarak ele alan burjuva anlayışlara karşı mücadele eder.

Doğanın Korunması:

Zenginliğin iki kaynağı olan doğa ve emeğin yağmalanması, tahribatı, kapitalist birikimin temel eğilimidir. Sermaye birikimi çoğaldıkça, doğa bilimi sermayenin emrine yeni güçler verdikçe, tahribat daha da büyümekte, onarılmaz boyutlara ulaşmaktadır. Daha fazla kâr uğruna doğa didik didik ediliyor. Rant uğruna tarihsel araziler ve doğal örtü tahrip ediliyor. Doğal kentlerin yerlerini zenginliğin ve gücün timsali yapay kentler alıyor. Üretimi arttırmak uğruna genetik çeşitlilik yok ediliyor, toprak ve insan zehirleniyor. Doğanın gittikçe büyüyen bu tahribi, tüm insanlığı etkiliyor gibi görünse de, gerçekte burjuvazi bu etkilenmeden cebini doldurarak, kendi özel doğasını yaratarak, kazanarak çıkıyor. Tahribatın ağır sorunlarını yaşayanlar dünyanın her yerinde yine işçiler, kent ve kırsal yoksulları ve küçük üreticiler oluyor. Tahribata karşı en çok direnenler de en çok etkilenenler oluyor. Tahribatın en görünen ve en etkin biçimlerine (bitki örtüsünün tahribi, HES'ler, maden ocakları, nükleer enerji, yapay kentleşme vb.) karşı verilen irili ufaklı mücadelelerle doğanın korunması sınıf mücadelesinin yükselen alanlarından biri oldu. Buna karşın yerellik, merkezileşememe, hemen her alanda olduğu gibi bu alanda da mücadelenin temel zafı olma özelliğini koruyor.

Parti, aynı zamanda işçi sınıfıyla kırsal – şehir yoksulları ve küçük köylülük arasında devrimci

bir ittifakın temeli olan bu mücadelenin siyasal- laşarak merkezileştirilmesi için mücadele eder.

Din:

Günümüzde burjuva ideolojisinin önemli bir bileşeni olan din, tarih boyunca ezenler için bir sömürü aracı, ezilenler içinse başlangıçta doğanın, giderek sermaye karşısında çaresizliğin bir sığınağı olmuştur.

Parti, dini, devlet karşısında kişilerin özel hayatlarına ilişkin bir sorun olarak görür. İnananların devletin ve polisin müdahalesi olmaksızın, kendi olanaklarıyla ibadethanelerini kurmalarını ve ibadetlerini istedikleri gibi tekil ya da topluca yerine getirmelerini inanç özgürlüğünün bir gereği olarak görür. Aynı özgürlük, inanmayanlar için de geçerlidir.

Parti, dinin sınıf mücadelelerini örtmek için bir araç olarak kullanılmasına olduğu gibi, dine karşı mücadeleyi, soyut bir din karşıtlığı temelinde dayandırarak sınıf mücadelesinin önüne çıkaran anlayışlara karşı çıkar. Dine karşı en etkili mücadelenin dini ortaya çıkaran temellere karşı mücadele olduğundan hareket eder. Dinsel ideolojinin toplumsal yaşama müdahalesini engellemek için bilimsel eğitim ve propaganda- yı örgütler.

- Dinlerin birbiri karşısında üstünlüğüne dayalı her türlü dinsel ayrıcalık ve baskıya karşı savaşı.

- Okullardan dini müfredatın, resmi belgelerden din hanelerinin kaldırılmasını,

- Diyanetin lağvedilerek, her dini grubun kendi işlerini kendi içlerinde, açıklık ilkesine bağlı kalarak, halletmelerini savunur.

Savaşa Karşı Tutum:

Sınıflı toplumların tarihi aynı zamanda fetih, yağma ve sömürge savaşları tarihidir. Kapitalizmin emperyalizm aşamasıyla birlikte bu savaşlar, yerel, ulusal, bölgesel boyutları aşarak dünyanın pazar ve egemenlik alanları olarak paylaşılmasına, dünya savaşlarına dönüştü. Ka-

pitalizm bir dünya sistemi olarak var oldukça, bu üretim tarzının çelişkilerinin dışa vuruş biçimi olan savaşların da var olacağı gerçeğinden hareket eden parti, savaşa karşı mücadeleyi kapitalizme karşı mücadelenin bir bileşeni olarak ele alır.

1 – Parti, dünyanın emperyalist tekeller ve devletler arasında pazar ve egemenlik alanı olarak bölüşülmesini öngören emperyalist savaşa karşı, proletaryanın devrimci eylemini, iç savaşı savunur. İşçi ve emekçilerden silahlarını, daha büyük kârlar uğruna onlardan hayatlarını isteyen burjuvaziye karşı doğrultmaya çağırır. Her ne koşul altında olursa olsun emperyalist savaşta “anayurt” savunmasını, burjuvazinin desteklenmesi olarak görür ve reddeder.

2 – Proletaryanın burjuvaziye karşı yürüttüğü savaşın en yüksek biçimi olan iç savaşı, tarihin devindirici gücü ve devrimin zaferinin koşulu olarak görür. Muzaffer devrimin kapitalist saldırı karşısında kendini koruma hakkını savunur.

3 – Emperyalist işgal, ilhak ve bağımlılığa karşı halkların yürüttükleri savaşı haklı savaş olarak niteler ve destekler.

4 – Militarizme ve emperyalist savaşa karşı hareketleri destekler. Bu hareketleri proletaryanın devrimci mücadele bayrağı altında birleştirmek için çaba sarf eder.

5 - Emperyalist tekeller ve devletlerin dünyayı yeniden paylaşmak için savaş hazırlıklarını olanca hızıyla sürdürdükleri günümüzde, savaşa karşı pasifizmi ve tarafsızlığı, emperyalist yıkım ve yağmanın desteklenmesi olarak görür.

6 – Dünya halklarını, halklar ve inançlar arasında düşmanlıkların köruklenmesine, milliyetçiliğe ve şovenizme karşı mücadele etmeye, işgal ve ilhaklarla karşı karşıya bulunan halklarla aktif dayanışmaya çağırır.

34. Yıldönümünde

Çorum Katliamı

— **Mustafa Özkan**

Çorum Samsun'a yakın olduğundan katliamın başlamasından önce, yani Ocak ve Şubat aylarında bile Çorum'da saldırılar oluşabileceği herkes tarafından hissedilen ve konuşulan bir durumdu. Çünkü Çorumlu arkadaşlarımız, Çorum'a gidip geldikçe, devletin gizli örgütler eliyle Alevi Sünni ayrımını kışkırtmaya çalıştığını söylüyorlardı. O zamana kadar inanç farkı gözetmeyen halka, kimlikler ön plana çıkarılarak ötekileştirme propagandaları yapılıyordu. Özellikle Alevi inancına sahip insanlar hakarete maruz kalıyor, bu olaylarda da özellikle Ülkü Ocakları kullanılıyordu. Sünni yurttaşların uğradığı saldırıların ki bunlar bazı karanlık güçler eliyle tertipleniyordu, solcu ve Aleviler tarafından yapıldığı doğrultusunda propagandalar yapılıyordu. Bu dedikodular özellikle de devletin güvenlik güçleri tarafından yaygınlaştırılıyor ve sorunların Alevi ve solcuların bu ilden sürülmesiyle çözüleceği havası estiriliyordu. Oysa sonraki yıllarda zorlamalarla da olsa bir kısım gerçekler ortaya çıkınca görüldü ki aynı silahlar hem Alevi ve solculara karşı kullanılmış hem de sağcılara karşı. Örneğin, öyle ilginçtir ki Çorum'da ÜGD'li yaralayan silah, başka bir ÜGD'linin üzerinden çıktı.

Devlet eliyle hazırlıklar yapılıyordu adeta. Emniyet müdürü görevden alınıp, yerine Tunceli emniyet müdürü Nail Bozkurt getirilmiş;

Milli eğitim müdürlüğüne MHP'li Fethi Katar atanmıştı. Bu arada ABD büyük elçiliğinde görevli Robert Alexander Peck Çorum'da CHP'li belediye başkanı, AP ve MHP yöneticileriyle görüşerek Amasya ve Tokat'a geçmiş, böylece katliamın büyük abi ayağı da tamamlanmıştı. Yine 19 Mayıs törenleriyle ilgili dinci ve faşist güçler kızların kıyafetlerini bahane ederek cihat çağrılarını içerikli bildiriler dağıtıyor, halka bunların bir Komünist ve Alevi tezgahı olduğunu anlatıyorlardı. Bu kıyafetlerin giyilmesine karşı çıkmak için halkı isyana çağırıyorlardı. Ama bu kadar ulusal-uluslararası, resmi-gayri resmi, gizli-açık tüm kışkırtmalara karşın halk onların istediği oranda tepki vermiyordu.

İşte bu bir kıvılcım bekleyen ortamda, 27 Mayıs'ta Gün Sazak öldürüldü. Ülkenin her yerinde olduğu gibi faşist katillere gün doğmuştu. Bahane hazırды. "Kana kan, intikam" çığlıklarıyla Çorum'da da saldırılar başlamıştı. Buna resmi güçler de çanak tutmak için ellerinden geleni ardına koymuyordu. 28 Mayıs'ta gençlerden oluşan gruplar Çorum'un en işlek caddelerini işgal ederek, solcu ve Alevi olarak bilinen insanların ev ve iş yerlerine saldırdılar. "Ya hep susturacağız ya kan kusturacağız" diye bağırarak çalgınca saldırıyorlardı. 28 Mayıs 29 Mayıs'a bağlayan gece ve gündüz olaylar artarak sürdü. Bu arada Çorum'a ulaşan tüm yollar silahlı faşist güçler tarafından kesilip kontrol-

lere başlandı ve buna güvenlik güçleri adeta yardımcı oluyordu. Bu saldırılar Bahar Kitapevi ve Çorum Gazetesi'ne faşistlerin baskınıyla sürdü. Gazete ve kitapevi tahrip edilip yağmlandı. Yaralılar ve ölümlerin olduğu söyleniyordu ama sayı belli değildi. Saldırı ve tehditler özellikle Alevi mahallelerine yöneltildiği için, Milönü semtinin giriş çıkışlarına savunma barikatları oluşturulmaya başlanmıştı. Bu arada Çorum Valisi Rafet Üçelli, askerden yardım isteyip sokağa çıkma yasağı ilan etti. Ancak askerlerin konuya el atması ve sokağa çıkma yasağına karşın olaylar sürdü çünkü sokağa çıkma yasağı faşistlere ve provokatörlere uygulanmıyordu. Bu arada valinin, İl Jandarma Komutanı Yarbay Vural Gürüdi'den Milönü barikatlarının kaldırılması isteğine komutanın, "kan dökülür" diye karşı çıktığı ve valiyle yaptığı tartışmada "gücün yetiyorsa sen kaldır" dediği bilinir. İşin ilginç yanı o kadar silahlı güç Milönü'de saldırmak için beklerken ve onlara bir şey yapılmazken barikatların kaldırılmaya kalkışılmasıdır. Yine bu barikatları yok etmek için başka yöntemler denenir. İçerisinde sivil polislerin olduğu 19 AN 709 plakalı kırmızı Reno barikatın zayıf bir yerinden Milönü'ye girer ve dört bir tarafı tarar. Böylece barikat arkasında panik yaratılır. Sonra bu plakanın bir traktöre ait olduğu anlaşılır ve saldırganlar yakalanamaz. Olayları yerinde incelemeye gelen parlamenterler saldırıya uğrar, saldıranlar yakalanmaz. Bütün bu olayların sorumlusu Milönü Barikatları olarak algılanmaya ve barikatlar dağıtılırsa olayların da biteceği düşüncesi kabul ettirilmeye çalışılmaktadır.

Bu olaylar sürerken, iki polis cesedi bulunur. Bunlardan biri olan Abdurrahman Koçak arazide ölü bulunur. Diğeri Muzaffer Yeşilyurt'un ölümü ise ilginçtir. Arkadaşı olan Mehmet Bektaş adlı polise göre "onlara kalabalık bir grup saldırmış, çatışmada arkadaşı ölmüş, kendisini de linç etmeye kalkışmışlar ama eşi kurtarmıştır." Görgü tanıklarına göre ise polis Muzaffer ilerici olarak bilinmektedir. Mehmet polis Mi-

lönü barikatlarını silah kullanarak kaldırmak için polis Muzaffer'i zorlamış ve bunu kabul etmeyince onu öldürmüştür. Halkın katil polisi linç etme girişimi yine halk tarafından engellenmiştir. Böylece provokasyon amacına ulaşmış, Alevi ve komünistlerin cinayet işledikleri "kanıtlanmış" oluyordu. Onca görgü tanığının ifadesi bir yana itilerek, polisin söylemleriyle devrimciler göz altına alınıp, tutuklanmıştır.

Bu arada olaylar sürerken, Amasya 15. Tuğay Komutanı Yarbay Şahabettin Esengül olaylara müdahale için Çorum'a gelir. Esengül'e de Milönü barikatlarının kaldırılması için baskılar yapılmaktadır. Ama insanlar can güvenliği sözü verilmeden barikatları terk etmeye niyetli olmadıkları için bu seçenek göze alınmaz. Şimdilerde o yılların tanıkları "keşke o barikatlar hiç terk edilmeseydi" diyerek geçmişin muhasebesini yapıyorlar. Sonunda İçişleri Bakan vekili Orhan Eren ve sonradan adı zihinlerimize iyice kazınacak olan Jandarma Genel Komutanı Sedat Celesun olayları sonlandırmak için Çorum'a gelirler. Tüm taraflarla toplantı düzenleyip, Milönü'ne tanklarla saldırıp barikatları kaldırmalarının gerektiğini anlatırlar. CHP milletvekili Ethem Eken, bu durumun riskli olacağını, böyle yapılırsa 14 milyonluk Alevi kesiminde infial yaşayacağını vurgulayarak ikna yöntemine gidilmesini ister. Halk o zamanlar polisten çok askere güveniyordu. Bu güven kullanılır, can güvenliği sözü verilip barikatların kaldırılması sağlanır. Vali ve emniyet müdürü görevlerinden alınıp, yerlerine Yüksel Çavuşoğlu Vali, Erdem Yurtsever'de Emniyet Müdürü olarak atanır. Bu arada siyasiler, General Şahabettin Esengül'e, Yarbay Vural Gürüdi'nin görevden alınması ve Alevilere karşı Sünnilere daha toleranslı olması konusunda baskılar yaparlar. Sonunda İl Jandarma Komutanı Vural Gürüdi görevden alınır. Böylece Çorum olaylarının ilk aşaması olan dört gün, ölümler ve yaralanmaların yanında tedirginlikler ve yağmalarla anılmak üzere kısmen de olsa durulur.

Haziran ayı daha büyük katliamın habercisi olarak tedirginlikler ve faşist saldırılarla sürer gider. Amaç Alevi ve devrimcilerden arındırarak, Çorum'u faşistlerin kurtarılmış bölgesi yapmaktır. Demirel yine bildik edasıyla "bana sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz "gibi katliamı kışkırtan demeçler verirken; Ecevit ise " bu hükümetin meşruiyeti bitmiştir, bunların ülke yönetecek olanakları kalmamıştır" gibi safsatalarla durumu idare ediyordu. Ama akli selim kim olursa olsun vahametinin boyutlarını seziyor, olayların önüne geçmeye çalışıyorlardı. Ne olup bittiğini anlamak için Çorum'a gitmek isteyen ilericiler, devrimciler kimliklerine bakılıp Çorumlu olmadıkları anlaşılınca geri gönderilirken, resmi-sivil koca araçlarla Çorum'a gelen silahlı militanlar görmezden geliniyorlardı. Artık durum o kadar ayyuka çıkmıştı ki AP Çorum il başkan yardımcısı Erol Şahin ve CHP il başkanı Cemal Solmaz, vali ve emniyet müdürüyle görüşüp, MHP'nin öncülüğünde büyük bir provokasyon oluşacağını dolayısıyla da önlem alınmasını isterler. Ama gözler kapanmış, kulaklar tıkanmıştır bir kere. Olayların önlenmesi için önerilen hiç bir eylem ciddiye alınmazken, kışkırtıcılar korunuyordu. Bu olayların tetiklenmesi için kullanılan 19 AT 535 plakalı Adnan Ezejder'e ait Murat 131 markalı yeşil araç alevi mahallelerine silahlı saldırılarda bulunuyor ama yakalanmıyordu. Sürekli gerici faşist güçler tarafından halkı isyana çağırarak; " Alevi ve Komünistlerin katli vaciptir" içerikli bildiriler dağıtılıyor, binaların çatılarına uzun namlulu silahlar yerleştiriliyor, yollar kontrol altına alınıyor ama bunlar engellenmek bir yana devlet güçleri tarafından yardımda sınır tanınmıyordu. Bu arada Yavru Turna, Bahçelievler ve SSK hastanesi civarında konumlanan yerli yabancı faşist güçler saldırıya aleniyet kazandırıyor. SSK hastanesinin karargah haline getirilmesinin iki önemli yanı vardı: Devrimci ve Alevilerden gelen yaralıların tedavi edilmesi engellenecek, hatta öldürülecek, kendi yaralıları burada tedavi edilip, kendi hastaneleri konumuna dönüştürülecekti.

Öyle de oldu. Bu arada ilin tüm iletişim bağlantıları yok edilip telefon sistemleri susturuldu. Olayların farkına varan Milönü civarına sıkışan devrimciler ve Aleviler, geç kalmadan barikatlar oluşturmak için çaba sarf ederken, vali boş durmayıp verdiği emirle 100 den fazla Alevi ve devrimci genci göz altına aldırdı. Artık tüm hazırlıklar tamamlanmıştı. Katliama başlanabilirdi artık...

1 Temmuz 1980, Salıyı Çarşambaya bağlayan gece Çorum'un tüm giriş çıkışları faşist ve devlet güçleri tarafından tutuldu. Yine "ya hep susturacağız, ya kan kusturacağız" çılgınlıklarıyla geceyi cehenneme çevirmeye başladılar. Çarşamba günü Çorum'un pazarıdır. Olaylardan haberi olmayan halk ürünlerini satabilmek için gecedeki kalkıp Çorum'a gelmiştir. Bunu bilen katiller köylülerin yolunu kesip, Alevi olanları ve sol görüşlüleri ayırıp işkencelerden geçirirler. Ürünleri yağmalanır, canı bağışlananlar dehşet içinde ne yapacağını bilemezler. Saldırıların yüzleri kapalıdır ve güvenlik güçleri hiç müdahale etmez. Günün bilançosu, onlarca cinsel saldırı, işkence, onlarca yaralı ve dört ölü. Ayrıca 50 işyeri ve ev tahrip edilir. Ama nedense kimse yakalanamaz ve olaylardan aleviler sorumludur yine!

04 Temmuz 1980 kanlı Cuma. Nedense vali o gün sokağa çıkma yasağını kaldırır. Gerici faşist güçler Cuma namazı için tüm camilere dağılırlar. Camilerde Alevi ve solcuların katliama hazırlandıkları, camilerin yakılacağı söylemleri dolaştırılır. Bu söylemleri yapmak istemeyenler tehdit edilir ve hatta tartaklanır. Namaz sonunda her camide "Alevi ve Komünistlerin Alaaddin Camisi'ne bomba atıp yaktığı ve bunun için Milönün'dekilere saldırılması" anonsu yapılırca, halk galeyana gelir ve çoğunluk Alaaddin Camisi'nin yanından geçerek Milönü'ye saldırıya başlar. Ayrıca vali ve TRT rollerini eksiksiz yerine getirirler. Vali Alaaddin Camisine her hangi bir saldırı olmadığını bilmesine karşın saldırı yalanını doğrular söylemlerde bulunur. TRT ise sürekli anons yaparak, "Çorum'da

Alaaddin Camisi'ne yapılan saldırı sonucu halkın galeyana geldiği ve olaylar çıktığı" doğrultusundaki kışkırtmalarını sürekli yineler. Polis telsizlerinden de bu yalan haber yayılmaktadır. O sırada oralarda görevli olan subaylar hayret ve dehşet içinde birbirlerine telsizlerinden "bu yalan haberi kim yayıyor, biz oradaydık öyle bir şey yok" diye söylemlerde bulunurlar. Ama bu yalanı yayan polis ve telsizi bulunamamıştır! Bu arada halk tekrar barikatları kurmaya çalışmıştır ama geç kalınmıştır. Saldırıya uğrayanların çoğu özellikle de kadınlar, saldırıları utandıkları için hiç bir zaman anlatamazlar. İnsanlar çıldırmıştır adeta. Fırınlara atılıp yakılan insanlar, işkenceyle öldürülenler, yaralı terk edilip ölenler. Günün bilançosu resmi rakamlara göre 17 ölü, yüzlerce yaralı ve yine resmi rakamlara göre Çorum katliamının tüm bilançosu 57 ölü, 200 civarı ağır yaralı, 300 ev ve işyeri tahrip...

Neyse ki, Çorum olayları sırasında mezhep ayrılıkları tüm körüklemelere karşın onların istediği düzeye ulaşamamıştır. Çünkü ölüm pahasına komşularını kurtarmaya çalışan Sünni kökenli insanlar da olmuştur. Özellikle başka şehirlerden gelen katillere, " bunlar Alevi değil, Sünni" diye şahitlik edip can kurtaran insanlarda olmuştur. Bu da gösteriyor ki bu bir devlet organizasyonudur ama bu olaylar Aleviler ve Sünniler arasında güvensizlik tohumlarını yeniden yeşertmiştir. Bu günlerde Karakeçili, Üçtutlar mahallesinde Alevi evine rastlama şansınız ne kadar az ise; Milönü, Eti Evler civarında da Sünnilere rastlamak o oranda zordur. Bahçelievler gibi zengin muhitlerinde azda olsa iki halk beraber yaşıyor. Çarşılar bile değişmiştir adeta. Bu da Çorum halkının hak arayan, sömürüye karşı duran yapısını sönmüleyip, güvensizlikleri aşılamıştır. Dün birlikte sınıf savaşımı veren insanlar bu günlerde bile güvensizliğin girdabında yaşamaktadır. Çünkü unutulması güç bir katliam yaşayan ve pervasızca hakaretlere uğrayan bir kesimin diğer kesime güveninin tesis edilmesi çok zordur.

Çorum cezaevinde yatanlar bilirler, Çorum olaylarından dolayı içeriye alınanların %80'i yine devrimci ve Alevilerdi. Diğer % 20 nin içinde ise katliamın faileri hiç yoktu. Çorum katliamının baş aktörleri olarak sunulanlar, camilerden kandırılıp getirilen zavallılardı. Onun için Çorum cezaevi yöneticileri bile oradaki insanları sağcılar, solcular ve çapulcular diye adlandırıyorlardı. Çapulcular dedikleri Alaaddin Camisi yandı diye saldırmaları için kışkırtılan insanlardı. Bu zavallılar gaddar ve cani olmayı bir yana bırakın, yanlarına varıp "bakar mısınız?" dendiğinde hazır ola geçip "emredin "diyorlardı."Milönü'ye saldırırken yanından geçtiğiniz Alaaddin Camisine gerçekten bomba atılıp yanmış mı diye niye bakmadınız?" deyince ağlayarak "aklımıza gelmedi, inandık işte" diyorlardı. Belki bu insanlar vahşice katliamlara da katılmışlardı ama canavarlığın sürü güdüsüyle olduğunu bize yaşam defalarca öğretti. Kim bilir bu insanlar şimdi neler yapıyorlardır? Zaten çoğu kısa sürede tahliye olup gittiler. Ama saldırıya uğrayıp mahallelerini savunanlar idamlara varan iddialarla uzun yıllar yargılandılar.

Bir de Alaaddin Camisi'nin imamı vardı. Korkudan büzülmüş, hırpani kılıklı bir zattı. İsminin cami yangını yalanına karışmadığını bilseniz acırdınız. Ona da" niye camiyi yaktılar diye anons ettin?" diye sorunca, kendi şivesiyle " ben dimedim" diye ağlamaklı oluyordu. Kim bilir neyin karşılığında provokasyonlara alet olmuştur

Sonuç itibariyle 12 Eylül faşist darbesine dayanak hazırlamak ve halkların yan yana yaşamasını engellemek isteyen devlet başka birçok yerde olduğu gibi Çorum'da da katliam yapmıştır. Bu katliamların sorumluları her defasında olduğu gibi aramızda dolaşıp yeni görevler yapmakta veya kirli görevler beklemektedir. Ta ki işçi sınıfı ve halk ayağa kalkıp bu ölüm makinesini, burjuva devleti paramparça edene dek....

İşçi ve Gençlik Konferansının Ardından

— Yusuf Asil Bediroğlu

Devrimci bir parti gündemdedir! Ve Türkiye'nin koşulları böyle bir partinin doğumuna hiç olmadığı kadar elverişlidir. Ve bu doğum zorunludur. Ve bu elverişlilik ve zorunluluk bizi bir araya getirendir. Bizi bir arada tutan sadece ilkesel birlikteliğimiz değil, ama ayrıca devrime ve sosyalizme olan inancımızdır.

Bir araya gelmişlerin, temel ilkesel birlikteliğinin üzerinde yükselecek Komünist partisinin inşası ve yaşamın yeniden örülmesi gibi kaçınılmaz ve yakıcı görevleri var. Ve bu görevi yerine getirmek için yaratıcılık-girişkenlik ve özveri gerektiğini biliyoruz. Ülkenin çok farklı yerlerinden buraya gelmemiz bu somutluğu ifade eder.

Komünist devrimcilerin özverisi bir çok sınavdan geçti. Daha geçeceğinden gayrı. Ama bu özveriler bizim acımız değil, mutluluğumuzdur. Doğruluğuna inandığımız ilkelerimiz ve duruşumuzun mutluluğudur bu. İki yüzyıllık Komünizm tarihinin bir parçası olmamızın mutluluğudur bu.

Ve şimdi, o kaçınılmaz ve yakıcı görevimiz için, işçi sınıfının partisinin inşası için yeni ve daha büyük özveriye hazırlanmalıyız. Çalışmalarımız var. Daha sıkı sarılmalıyız. Teorimiz var, pratikte sınamalıyız. Teori gridir, kurudur, onu yeşertecek olan pratiğin kendisidir. Teorimizi kavgada sınarken onu ne kadar içselleştirdiğimizi ve yaşamdaki karşılığını göreceğiz. Aksayan yanı varsa veya koşulların değişimin-

de yeniden yeniden gözden geçireceğiz. Ama yaşamı örmekten ve kavgadan geri durmayacağız.

Komünistler hata yapmaz değil, ama asla hatasını gizlemez kabullenir ve düzeltmenin çarelerini arar. Bunun için yoldaşlarımız bize yeter.

İşte yaşamı örmek ve kavgayı doğru temelde sürdürmek için, devrimci yürüyüşün başını çekecek, yükünü kaldıracak devrimci bir partinin güçlü doğumu için gereken özveri bizde var. Yaratıcılık var, girişkenlik var.

Ne yapmalıyı biliyoruz. Nasıl yapmalıyı konuşmalıyız.

Bu partinin adı bütün dillerde aynıdır! Komünist partisi. Tarihin en son ve en devrimci sınıfı olan İşçi sınıfının partisidir bu. Burjuvazinin iktidarını yıkıp, yerine işçi sınıfının iktidarını kuracak partidir bu. Yani iktidarı hedefleyen ve isteyen. Ve bu isteğini gerçekleştirmek adına, o iktidarı kuracak olan sınıfa, işçi sınıfına gerekli devrimci bilinci, sınıf bilincini taşıyacak bir parti. Evet, bir özveri daha istiyor yaşam bizden. Türkiye'de devrim ve sosyalizm savaşımlarının temel gücü ile öncü örgütünü buluşturmak ve bütünleştirmek için.

Biliyoruz ve bundan dolayı buradayız! “Sınıf” ve “Parti”yi epey zamandır sözlüklerinden çıkartanlar var. Çıkarsınlar! Kendi siyasal intiharlarını gerçekleştirmeleri için yardımcı oluruz. Ama burjuva görüşlerini, post-modern

felsefeleriyle, oportünist-reformist duruşlarıyla Marksizm-Leninizm'i revize etmeleriyle işçi sınıfının ve devrimci gençliğin gözlerini bağlamalarına, beyinlerini bulandırmalarına, bir kuşağın daha devrimci kadrolarını tasfiyelerine, yok saymalarına izin vermeyeceğimizi, dur bakalım diyeceğimizi de bilsinler.

Devrimci bir savaş örgütüne ihtiyacımız var. Bu savaş örgütünün adını biliyoruz; Komünist Partisi.

Nasıl kuracağımıza gelince, önümüzde muhteşem bir tarih ve bu tarihin içinde olağanüstü deneyimler var. Bu deneyimlerin en önemlilerinden biridir Bolşevik Parti. Yeni yeni Amerikalılar keşfetmeyeceğiz

Lenin "Ne Yapmalı"da işçi sınıfına bilincin dışarıdan taşınacağını ifade eder. Nesnel durumun objektif saptamasıdır bu Lenin'in. Lenin'e ilham veren Paris Komünüyse, bize ilhamı veren Ekim Devrimi ve devrimi başarıya götüren Bolşevik Partidir.

Uzun erimli, sabırlı ve bizzat sınıfın içinde çalışmayla anlam bulan "Sınıfa dışarıdan bilinç götürme" günümüzde ve aslında uzun süredir ülkemiz sosyalistleri tarafından, grevlerde bir kaç dergi dağıtma ve "Özgürlük Mahkumları" türküsü eşliğinde halay çekmek ve bir kaç slogan atmaya indirgenmiştir. Bu gerçeklik akıllara George Dimitrov'un Faşizme Karşı Birleşik Cephe adlı kitabındaki ölümsüz gözlem ve saptamasını getirir; Ülkede işsizlik had safhadadır. Nazilerin kuklası olan Faşist Bulgaristan hükümeti bir "İşsizler Konferansı" düzenlemek zorunda kalır. Bulgaristan Komünist Partisi de konferansa bir yetkilisini görevlendirir. Tabi ki amaç Komünistlerin böyle bir konferansta işsizliğe bakış açısını ve çözüm önerilerini kitlelere anlatmaktır. Konferans başlar. Faşist hükümetin görevlendirdiği faşist ve liberal konuşmacıların oyalama ve aldatmaya yönelik söylemlerine tepki gösteren kitleler neredeyse galeyana gelir. İşte tamda burada yoldaşımız devreye girip söz ister. Faşist yetkili söz vermek istemez.

Ama yoğunlaşan tepkilerin sonucu söz vermek zorunda kalır. Buraya kadar her şey çok güzel. Peki ya sonrası. Yoldaşımız konuşmaya başlar. Ama konu ne işsizlerdir ne de işsizliktir. Yoldaşımız işçilerin, (çalışanların yani) ücretlerinin azlığından ve sorunlarından söz eder. Ancak bir kelime dahi işsizler ve/veya işsizlikten söz etmez. İşsizlerin tepkisi şimdi yoldaşımızdır. Ve psikolojik üstünlüğü ele geçiren faşist yönetici gayet küstah bir şekilde ve hoyratça yoldaşımızı platformdan aşağı indirir.

Demek oluyor ki; Doğru zamanda doğru yerde olmak yetmiyor, doğru duruş ve doğru söylem de gerekiyor.

Demek oluyor ki; Komünist bir kadro, ezberleriyle değil girişkenliği ve yaratıcılığıyla empoze eder.

Demek oluyor ki; Marks'ı-Engels'i-Lenin'i okumak yetmiyor, o mentaliteyi anlamak ve içselleştirmek gerekiyor.

Ve Marksist-Leninist mentaliteyi, olmazsa olmaz olan Diyalektik-Materyalist felsefenin ışığında anlayabilir, içselleştirebiliriz.

Yoldaşlar; devrimci partiye ihtiyaç vardır. Kurulmalıdır. Ve devrimci partiyi Komünistler kurarsa ancak o zaman sosyalizme yürünür.

Komünist partiyi kurmak için istemin yanında yaratıcılık-girişkenlik ve özveri gerekir.

Ve Komünist bir kadro; Sabırlı, ama pasif değil. Hızlı, ama aceleci değil. Cesur, ama kabadayı değil. Disiplinli, ama asker değil. Sorgulayıcı, ama hizipçi değil. Alınan karara o an (ya da sonra) karşı olsa da karara uyar, ama eleştiri hakkının saklı olduğunu bilir.

Ve bir Komünistin kompleksleri olmaz. Mütevazıdır, ama yanağını asla uzatmaz.

Kendimizin dışında Komünistlerin de olduğu gerçeğini ve yaşamın bir şekilde bir araya getireceğini unutmayız. Ama beklemeyiz de. Yolumuza devam ederiz. Yolumuz açık olsun Yoldaşlar.

Japon Militarizminin Yeniden Doğuşu*

Peter Symonds

1 Temmuzda Japon kabinesinin almış olduğu, anayasayı “yeni yorumlama” ve “kolektif öz-savunmaya” izin veren bir ifadeyi onaylama kararı, Japon militarizminin yeniden canlanışında keskin bir dönüm noktasıdır. Bu ifade, başka milletlerin yardımına gitme bahanesiyle, askeri güç kullanımı ile ilgili anayasal sınırlamaları sonlandırma yönünde önemli bir adımdır ve Japon emperyalizminin müttefikleri ile uyum içinde yeni askeri bağlar oluşturmaya ve saldırganca savaşlara izin vermektedir.

Başbakan Shinzo Abe'nin, kullanılan muğlak ifadenin Japon ordusunun barış için bir güç olacağı iddiaları kimseyi kandırmasın. Japon hükümetleri birbiri ardına zaten Japonya'nın dünyanın en zorlu askeri güçlerinden birini inşa etmesini sağlamak için, anayasadaki savaşı resmen reddeden ve asla silahlı kuvvetler oluşturulmayacağını beyan eden ‘pasifist hükmü’ yeniden yorumlamışlardı. Şimdi Abe, Tokyo'nun stratejik ve ekonomik çıkarlarını diplomatik provokasyonlar ve askeri yollarla sürdürmekten başka bir şey olmayan “proaktif pasifizm” dediği politikasını sürdürmekte serbest kalmıştır.

Japonlar'ın açıklaması, dünya genelinde jeo-politik rekabeti ve gerginlikleri körükleyen

ve derinleşen bir dünya ekonomik krizi bağlamında yer almaktadır. Abe hükümetinin kararının en hızlı etkisi, Japonya'nın Obama yönetiminin “Asya mihveri” ve Çin'e karşı savaş hazırlıklarında işbirliği yapmasına yeşil ışık yakmak olacaktır. Pentagon'un stratejik planlamacıları Japonya'daki ABD askeri üslerini Çin ile herhangi bir savaşın önemli bir unsuru olarak görmektedirler.

Obama'nın “mihveri” zaten Doğu Asya'yı tutuşmaya hazır bir çıra haline dönüşmüştür. Son dört yılda, Washington'un teşvikiyle Tokyo, Pekin ile Senkaku / Diaoyu adacıkları - Doğu Çin Denizi'nde ıssız, kayalık çıkıntılar - konusundaki anlaşmazlığını, içten içe kaynayan küçük bir sorundan tehlikeli bir parlama noktasına dönüştürdü. Japon ve Çin gemileri ve uçakları bugün rutin olarak çok yakın mesafelerde, açık bir çatışmayı tetikleyebilecek bir kaza veya yanlış hesaplama olasılığını artıran riskli manevralar yapmaktadırlar.

Japonya şu sıralarda, devam etme garantisiz olmayan ABD ittifakı şemsiyesi altında kendi hedeflerinin peşindedir. Kendi dar görüşlü amaçları için aktif olarak Japonya'nın yeniden askerileştirilmesini kışkırtan Washington, iki emperyalist gücün -ABD ve Japonya - Çin ve Asya Pasifik bölgesine egemen olabilmek için

1941 - 1945 yılları arasında on milyonlarca cana mal olan kanlı bir savaşın tarafları olduklarını unutmuş görünüyor. Obama yönetimi Japon militarizmini frenlemek amacıyla savaştan sonra Amerikan işgalciler tarafından hazırlanmış olan aynı anayasanın Abe hükümetince yeniden yorumlanmasını alkışlıyor.

Kötüleşen küresel ekonomik çökmenin ortasında, Japon yönetici sınıfı, iki yıllık ekonomik durgunluktan sonra zayıflığının ve saldırıya açık olduğunun kesinlikle farkındadır. 1868 Meiji Restorasyonu döneminde başlangıcından itibaren, Japon emperyalizmi daha güçlü köklü rakipleri karşısında kendi çıkarlarını savunmak için militarizme başvurmuştur. Abe, Japon yönetici elitinin amaçlarını - ABD ile ittifak halinde, ondan bağımsız ya da ona karşı - nasıl olursa olsun, daha ileriye taşımak için yeniden silahlanıyor, bölgede ve uluslararası alanda bağlarını güçlendiriyor.

Ocak ayında Davos'ta Dünya Ekonomik Forumu'nda konuşan Abe, Asya'daki mevcut durumu I. Dünya Savaşı öncesinde Avrupa'ya benzetti. Bugünkü Çin ile 1914'deki Alman emperyalizmi arasında iğreti bir karşılaştırma yapan Abe, hükümetinin yeniden askerileştirme gündemini meşrulaştırmak için Pekin'i "saldırgan" ve "yayılmacı" olarak yaftalamak peşindeydi.

Bununla birlikte, pek çok yorumcu tarafından belirtilen bir asır önceki dünya ile paralellikler temel bir gerçeği işaret ediyor. 20. yüzyılda kapitalizmin, iki dünya savaşı şeklinde patlak veren temel çelişkileri yine insanlığı acımasızca korkunç bir yangının içine atmaktadır. Japonya'nın yeniden askerileştirilmesi, her yerde işçiler ve genç insanlar için savaşa doğru gidişin yoğunlaştığı konusunda bir uyarıdır.

Dünyadaki benzerleri gibi, Abe hükümetinin savaş hazırlıkları, Japon emperyalizminin 1930 ve 1940'lı yıllarda işlemiş olduğu korkunç suçları örtbas etmek amacıyla yürütülen ideolojik kampanya ile yan yana gitmektedir.

Bu tarihsel sahtecilikler (falsifikasyonlar), savaş için bir toplumsal çevre yaratmayı hedefliyor. Ama Japon militarizmi ve onun polis devleti yöntemlerinin yarattığı tahribatlar Japon işçi sınıfının bilinci üzerinde de silinmez bir iz bıraktı. Abe'nin "yeniden yorumlama" gibi anti-demokratik bir yönteme başvurmasının nedeni budur. Anayasayı resmen değiştirmeye yönelik herhangi bir girişim, emekçilerin ezici muhalefet nedeniyle başarısız olurdu.

Kuşkusuz Japon militarizmin canlanması, Çin ve Asya'da gerginliğin büyük ölçüde artmasına neden olacaktır. Japon orduları, Kore ve Çin'den Malaya, Endonezya ve Güney Doğu Asya'nın büyük kısmında korkunç vahşetler gerçekleştirmişti. Çin ve Güney Kore hükümetleri kendi dar destek üslerini geliştirmek ve kendi askeri yığınaklarını haklı göstermek amacıyla ülkelerinde milliyetçiliği ve şovenizmi körüklemek için bu anıları istismar etmektedirler. Filipinler'de, Aquino yönetimi kendisini Pekin'e karşı Tokyo ve Washington'un savaş tahrikleriyle aynı safa koyduğu için, savaş zamanındaki Japon işgalinin anılarını gömmek istiyor. Bu rejimlerin hiçbiri savaşa doğru gidişi durdurma yeteneğine sahip değildir. Aksine onların eylemleri bu gidişi hızlandıracaktır.

Japonya, Çin, Amerika Birleşik Devletleri ve dünyada, yükselen savaş ve militarizm tehlikelerine karşı geniş halk muhalefeti mevcuttur. Fakat herhangi bir ülkenin siyasi kurumlarında bu düşüncelere yer yoktur. Yeni bir dünya savaşını önlemek için tek yol, Japonya, Çin, ABD ve Asya'da işçi sınıfının birleşik hareketini yaratmak ve kapitalizmi uluslararası çapta ortadan kaldırıp, küresel olarak sosyalizmi kurmaktır.

*Global Research, World Socialist Web Site

Güncel Politikalara Müdahale

G enel olarak ele alındığında her hangi bir olguyu değerlendiren, çözümleneyen bilimsel çalışmalar insanlığa dünyayı yorumlamada yardımcı olur, dahası temel etkindir. Ve her bilimsel çalışma bir başka bilimsel çalışmaya zemin hazırlar. Sosyalist bilincin gelişmesinde bilimin gelişmesinin rolünü yadsıyabilir miyiz? Ütopik sosyalizmden kopuşu sağlayıp sosyalizme bilimsellik kazandıran bilimin gelişmesinden başka ne gibi etkiler vardır?

Her bilimsel çalışmanın, tarihi, toplumsal ve yaşama dair düşüncelerimizde yeni kapılar açtığını ve diyalektik-materyalist felsefenin bilimselliğini doğruladığını görüyoruz.

Ancak bütün bu doğrular sadece belirli bir kesim için anlamlıdır. Bu kesimi ikiye ayırabiliriz; 1) Burjuva aydınları. Bunlara toplum mühendisleri de diyebiliriz. Ve toplum mühendislerinin görevi bilgileri manipüle etmek ve yazılı- görsel sosyal medyayla topluma dizayn vermektir. Bunlara “Fısıltı gazetesini”de ekleyebiliriz. 2) Diyalektik-Materyalizmi temel almış, Marksist-Leninist ilkelerle donanmış komünistler.

Biliyoruz, Burjuva aydınlar, bilim insanları mevcut sistemin devamı için çaba gösterirken ve bunu devasa olanaklarla yaparlarken, komünistlerin bilinçleri, inançları ve cesaretleri

vardır sadece.

“Sadece”den kastım küçümsemek veya hafifsemek değildir. Tarafların güç dengesini/dengesizliğini ifade etmeye çalışıyorum. Ancak burada önemli bir ayırmadan söz etmek gerekiyor: Burjuva aydın ve bilim insanları inançları ve cesaretleri ile değil beyinlerini, donanımlarını pazarlayarak var olurlarken, komünistlerin donanımları, inanç ve cesaretleri burjuvaziye korku salar. Bilirler ki toplumu değiştirip dönüştürecek tek güç komünistlerdir. Çünkü komünistler bilimi yeni bir toplumu kurmak için değerlendirirler. Bunu yaparlarken doğruları söylerler. Doğruları söylemek için gerçekleri bilmek gerekir. Gerçekleri bilirler.

Yetmiyor! Yetmez. Yetmez çünkü gerçekleri anlatmak için yaşamın içinde olmak ve yaşama müdahil olmak gerekir. Burjuvazinin belirlediği ve sürekli değiştirdiği gündeme karşı günlük politikalar üretecek, üretilen politikaları duyuracak organlarımız olmalı. Aylık dergimiz çıkıyor. Evrensel ve doğru bir ideoloji üretiyor. Günlük yayın organımız yok. Buna gücümüz yetmez. Ama bildirilerimiz var. Sosyal medyayı etkili kullanmalıyız. Ancak illaki sınıfın ve kitlenin içinde olmalıyız.

Hemen her gün ortaya atılan, yıllardır süregelen bilgi kirliliği karşısında kitlelere gerçekleri açıklayacak ve iki burjuva kutuptan birini

OKURLARDAN

tercih etme zorunluluğundan kurtarmanın yolu komünistlerin kitleler içinde kök salmasından geçer.

Taşeronlaştırmaya, esnek çalışmaya, sendikasılaştırmaya, var olan sendikaların etkisizleştirilmesine karşı, işsizleri/işsizliği çalışanlara bir silah olarak kullanmalarına karşı, yoksulluğun nedenlerinin, çevre ve doğanın tahribatının ve bunlara eklenebilecek bir yığın sorunun kapitalizmden kaynaklandığını anlatıp duruş sergilemek gerekiyor.

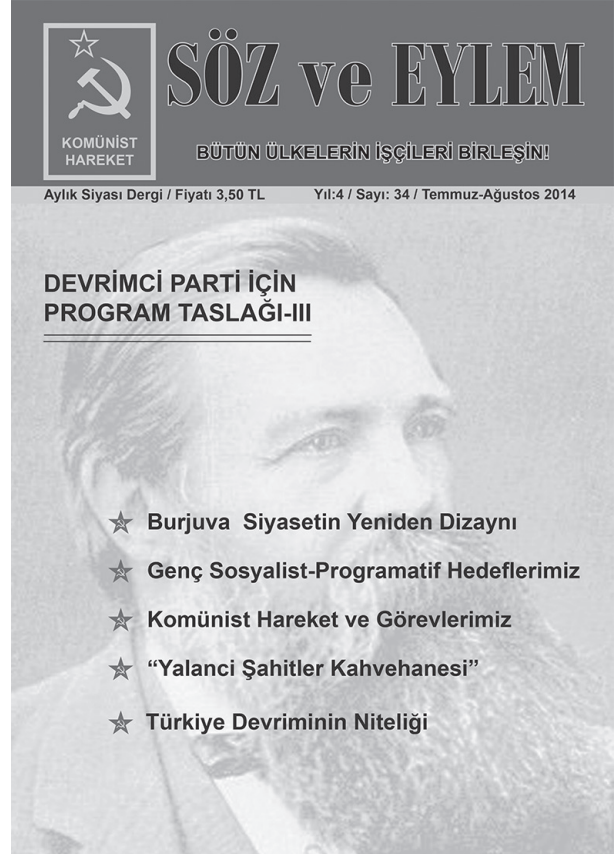
Yine kitlelerin alternatifsizliğinden kaynaklanan statükocu, faşizan parti/partilere yönelimlerini engellemenin, Oportünist-Makyavelist parti/partilere dinsel yaşamı tehlikeye düşüğü algısıyla yönelen kitlelere, kurtuluşlarının sosyalist devrimden geçtiğini anlatacak ve inandıracak çalışmaların yapılması ve Komünist Partinin sistemin karşısında tek alternatif olduğunun bilince çıkartılması gerekiyor. Bütün bunları açığa çıkartacak ve oluşturulan yapay dengeyi bozacak çalışmalarda güncelle, burjuvazinin oluşturduğu gündeme müdahalede Komünistlerin güncelle dair üretecekleri politikaların yaşamsal olduğunu düşünüyorum.

Alternatifsizlikten ve yanlış algıdan dolayı kendini solda ifade eden önemli bir kitlesel güç CHP'yi umut olarak görmeye devam ediyor. CHP'yi kendini solda ifade edenlerin "Kabe" olarak görmelerinin önüne geçmenin yolu, öte yandan Oportünizm-Makyavelizm'i merkezine oturtmuş, dünyadaki vahşi kapitalizmin Türkiye şubesi konumundaki AKP'nin elinden, din ve sadakayla efsunlaşmış kitleleri sınıf mücadelesine, yabancılaşmasının yönünü yeniden sınıf mücadelesine çevirmenin yolu Komünistlerin yaşama müdahale etmesiyle paralel gider. Anlaşılacağı üzere, ya sınıfın kendine yabancılaşmasına izin vereceğiz, ya da toplum mühendislerinin illüzyon ve efsunlamasına karşı kitlelerin içinde olarak sürekli ve anlaşılır bir dille gerçekleri anlatacağız.

Sistemin önemli ayakları olan Siyasi Partile-

re karşı verilecek ideolojik mücadele, sistem içi muhalefet yapmayı merkezine koymuş (söylem ne olursa olsun), sistem içi iyileştirmeleri savunan solu(!) da kapsamalıdır. Unutulmamalıdır; İdeolojik mücadele Komünistleri sağ ve sol sapmalara karşı koruyan önemli ve temel bir mücadele biçimidir. Aynı zamanda bu sapmalar içinde olan sosyalist unsurlardan farkındalığını da ortaya koyar. Yine burjuvazinin bilgi kirliliğine, manipülasyonlarına karşı önemli bir silahtır.

Sonuç olarak; Komünistlerin sınıfa ulaşmak ve politika üretmek gibi bir görevleri var. Komünist Hareket donanımlı ve inançlı kadrolarıyla genel ideolojik çerçeveyi çizdiği gibi bu çerçeve doğrultusunda güncelle dair politikalar üretip kitlelere ulaştığı oranda sınıfın içinde kök salacak ve gerçek alternatif olacaktır.

SÖZ ve EYLEM
BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ BİRLEŞİN!
KOMÜNİST HAREKET

Aylık Siyasi Dergi / Fiyatı 3,50 TL Yıl:4 / Sayı: 34 / Temmuz-Ağustos 2014

**DEVİRİMCİ PARTİ İÇİN
PROGRAM TASLAĞI-III**

- ★ Burjuva Siyasetin Yeniden Dizaynı
- ★ Genç Sosyalist-Programatif Hedeflerimiz
- ★ Komünist Hareket ve Görevlerimiz
- ★ "Yalancı Şahitler Kahvehanesi"
- ★ Türkiye Devriminin Niteliği

OKU, OKUT

Bırakılmış

Gitme sakın bir tanem hayatım benim
Yitirir renklerini gökyüzü sensiz
Tarlalar ıssızdır bahçeler çiçeksiz
Sakın gitme

Gitme sakın yelin gittiği yere
Bütün kuşlar sensiz uçup gider
Ve çılgındır bütün geceler
Sakın gitme

Gitme sakın suyun gittiği yere
Hor görüp mutluluğunu bardakların
Ve evrenini yemyeşil ağaçların
Sakın gitme

Gitme sakın o kan gibi öyle
Tıpkı beni vuran ele sıçrayan
Hem gücüm hem güçsüzlüğüm benim
Sakın gitme

Gitme sakın ateşin kaçtığı yere
Yitirince saman gücünü biraz
Küllence gitsin diye alıp başını
Sakın gitme

Gitme sakın bulutların içine
Fırtınalar dostu canım kartalım benim
Ötebilirim ötebilirim cesaretle
Sakın gitme

Gitme sakın düşmandan yana
Toprağını alan silahını alan düşmana
Ve inan gözyaşlarının anısına
Sakın gitme

Gitme sakın bil ki hıyanet olur
Bu söylevler bu türküler şenlikler
Ey insanlar ne yaptığınızı bilin
Sakın gitme

Gitme sakın o git dedikleri yere
İnanıp yalanına iri iri lafların
Burada kanayıp dururken yara
Sakın gitme

Gitme sakın zalimden yana
Güçlendirme onu kendi ellerinle
Zincirlerini dövme sevdiklerinin
Sakın gitme

Gitme sakın haydi al tüfeğini
Köpeğini çağır dağıt karanlıkları
Avcı sayı sende güç sende
Sakın gitme

Haydi al tüfeğini

Louis Aragon